

DARK FANTASY

ผู้สร้าง

เล่ม 2 ศักดิ์ทลายภพ (จบ)

จอมยุทธ์

Chaiya

1

ผ่านไปอีกสามปีหลังเหตุการณ์เฉียดตาย

ไต่เตลเติบโตขึ้นจากเด็กชายอายุสิบสี่ปีเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดปี น้าหนักหกสิบกิโลกรัม ส่วนสูงแตะขอบร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ตามเกณฑ์มาตรฐานวัยรุ่นไทย ศึกษาอยู่ชั้น ม.5 สวมเครื่องแบบมัธยมปลายทุกวัน จันทร์-พฤหัสบดี และสวมชุดพละในวันศุกร์ เครื่องแบบไม่ได้ต่างจากเดิมนัก แต่ต้องเปลี่ยนกางเกงกับเข็มขัดเป็นอีกสีหนึ่ง ทว่าเขากำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในทางร่างกายและจิตใจ

ร่างกายของเขาอยู่ในช่วงแตกเนื้อหนุ่ม สัมเสียงแตกทุ้ม ฮอร์โมนพลุ่งพล่าน ต้องรบราฆ่าฟันกับสิวลีเลียนที่พยายามคุกคามใบหน้าอยู่เนืองๆ ขณะเดียวกันจิตใจก็กำลังส่ายควานสะเปะสะปะ คล้ายคันธนูที่ถูกดึงรั้งแต่ยังหาเป้าไม่พบ ความสนใจพุ่งเข้าหาสิ่งรอบตัว ทั้งเกม โซเชียล-เน็ตเวิร์ก คณะที่จะเลือกเรียน เพื่อน และเอ่อ...สาวว (โดยเฉพาะสาววหน้าหมวยมัดผมหางม้า เดินเข้าออกชมรมนางรำพวกนั้น)

กรณีหลังนี้ทำให้เขานึกถึงข้อสอบโอเน็ตเก่าข้อหนึ่ง

หากเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้นมาต้องทำอะไร

ก. ขวนเพื่อนไปเตะบอล

ข. ปรึกษาครอบครัว

ค. พยายามนอนให้หลับ

ง. ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างประเทศ

จ. ขวนเพื่อนสนิทไปคูหนั่ง

หลายฝ่ายออกมาถกเถียงกันผ่านโซเชียลเน็ตเวิร์ก แต่สุดท้ายแล้ว คำตอบที่ถูกคือ ข้อ ก.

ย้า คำตอบที่ถูกคือข้อ ก. จริงๆ ซึ่งไต่เตลกะว่าจะยิดไว้เป็นแนวทาง ถึงอย่างไรการรอกกำลังกายก็ต่อสุขภาพอยู่แล้ว ทว่าเขาไม่ค่อยได้ขวนเพื่อนไปเตะบอลเลย เพราะมัวแต่เรียนกวดวิชาจนหัวหมุน

การกำหนดเป้าหมายชีวิตไม่ใช่เรื่องง่าย รอบตัวเต็มไปด้วยเป้าล่อ กับป้ายคำแนะนำชวนฉงนมากมาย เขาไม่หวังว่ามันจะง่ายคายอยู่แล้ว ผู้ใหญ่นับไม่ถ้วนก็ยังค้นหาเส้นทางของตัวเองอยู่เหมือนกัน เปลี่ยนงานไปเรื่อย ยัดด้อยค่าปลุกใจใส่หัว พลิกอ่านหนังสือหาทุนไม่ยั้ง แล้วก็เริ่มต้นใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

สำหรับเขา อย่างน้อยก็เหลือเวลาอีกหนึ่งปีกว่าจะต้องตัดสินใจ เขาบอกตัวเองให้ใจเย็น ค่อยๆ เลือก บางทีอาจต้องรอให้ตกตะกอนก่อน บางทีคำแนะนำดีๆ อาจโผล่มาในนาที่สุดท้าย ระหว่างนี้เขาจึงยังไม่คิดอะไรมาก และปฏิบัติตามคำแนะนำขั้นพื้นฐานของครูแนะแนวรุ่นเก๋าต่อไป คือ *ตั้งใจเรียน เป็นเด็กดี ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน* เอาเถอะ ใช่ว่าจะมีเวลาคิดมากมาย แต่ตั้งใจเรียนอย่างเดียวก็ไม่น่าเป็นอันทำอะไรแล้ว

สาเหตุหนึ่งที่ไต่เตลหลบเลี่ยงการขบคิด เป็นเพราะว่าเขาเคยจมอยู่ในภavnะนั้นจนเกือบเป็นบ้ามาแล้ว เหตุการณ์รถชนครั้งนั้นทำให้เขาสูญเสียพี่ชายฝาแฝด ส่วนตัวเขาเองต้องพบกับ... *ประสบการณ์พลิกพิลัน* คำนี้ยังตื้นเกินไป แต่ก็ไม่มีคำใดจะอธิบายได้ดีกว่านั้น มันเป็นเรื่องจริง

ที่ดูคล้ายความฝัน หรือบางทีอาจเป็นความฝันที่คล้ายเกิดขึ้นจริง ไตเติลออกตอนอยู่ปีกกว่า จึงปรับสภาพได้ เริ่มเอนเอียงไปทางเชื่อว่าเป็นแค่ความฝันมากกว่า

หลังจากนั้นเขาค่อยกลับเข้าสู่ทาง

เรื่องราวในอดีตเลื่อนหาย นานๆ ครั้งมันอาจแวะเวียนมาเยี่ยมบ้างหลังก้าวสู่หัวหลัง แต่ครั้งลืมนาคตื่นเขาก็แทบจำไม่ได้ เหตุการณ์ในปัจจุบันเข้มข้นชัดเจนยิ่งกว่า บัดนี้เขาคือเด็กหนุ่มนักเรียนชั้น ม.5 อีกไม่กี่เดือนจะเข้าเทอมสองแล้ว กำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต รับรู้ถึงอนาคตอันหนักอึ้งที่ค่อยๆ กดลงบนไหล่เหมือนมีมือล่องหน ถึงกระนั้นบรรยากาศสนุกสนานแบบเด็กก็ยังไม่จางหายเสียทีเดียว

ไตเติลเหล่าสาวนางรำชั้น ม.4 อยู่คนหนึ่ง เธอชื่อ 'ปันปัน' ชื่อสองพยางค์เหมือนกัน ซึ่งอาจเป็นเนื้อคู่กันก็ได้ เพียงแต่ยังไม่เคยพูดคุยกันเท่านั้น หลังจากแอบสืบอยู่พักใหญ่ ในที่สุดก็ได้ลینگเฟชบุ๊กของเธอมาจนได้ เขาเข้าไปกดปุ่มขอเป็นเพื่อนเมื่อสองวันก่อน ตอนเย็นวันนี้เธอตอบรับเขาเป็นเพื่อนแล้ว! เขาเข้าไปดูหลายรอบอย่างไม่เชื่อสายตา ออใจรอกระทั่งถึงตอนกลางคืน จึงเริ่มปฏิบัติการ ส่ง อย่างจริงจัง

ปันปันมีเพื่อนในลิสต์นับพัน ลงรูปไว้แน่นร้อย เขาไล่ดูจนตาลาย สุดท้ายก็ย้อนกลับมาคลิกรูปหน้าโปรไฟล์ มองพิจารณาอยู่นาน ในรูปนี้เธอมีผมหวายม้า ทำปากจู๋ ชูสองนิ้วข้างแก้ม เป็นท่าโพสค์พื้นฐานสำหรับคนยุคนี้ ทว่าเขากลับรู้สึกว่าเขาคุ้นเคยเป็นพิเศษ อ้วนจุ๋ม คำบรรยายใต้ภาพว่าอย่างนั้น เขาไม่กล้าคอมเมนต์หรือโพสค์ทักทายอะไร ยังไม่ใช่วันนี้

"ฝันคืนะอ้วน" เขาพูดกับรูป แล้วปิดหน้าจอ เปลี่ยนมานั่งคุกเข่าสวดมนต์ตามแบบชาวพุทธ นับตั้งแต่ครั้งนั้นเขาก็สวดมนต์ก่อนนอนทุกคืนแทบไม่ได้ขาด รู้สึกว่าเป็นกฎที่ต้องทำก่อนจะก้าวเข้าสู่ภาวะนอนหลับ ซึ่งเป็นอีกโลกหนึ่งที่คำมีด นำหาวคหวั่น และควบคุมสิ่งใดไม่ได้ ขึ้นตอนสุดท้ายเขาบรรจงกราบลงกับหมอนสามครั้ง เสริจแล้วล้มตัวลงนอน

รอยยิ้มสดใสหลากหลายของปันปันยังฉายชัดอยู่ในหัว ไตเติลตกลง

กับตัวเองว่า หากคืนนี้ฉันถึงเจ้าของรอยยิ้มหรือผู้หญิงคนไหนก็ตาม
พรุ่งนี้หลังเลิกเรียนเขาจะชวนเพื่อนไปเตะบอล

ปรากฏว่าเขาไม่ฉันถึงเทศตรงข้ามเลย

ในความฝัน เขากลับไปเป็นเด็กชายอายุสิบสี่ปีอีกครั้ง เดินท่อมๆ
อยู่ท่ามกลางเมืองร้างมืดทึบ อากาศเย็นเยือก สายลมพัดกรูกรียวกวาด
เศษขยะคังแกรกรากไปตามพื้น ฟังคล้ายเสียงกระซิบ แต่บางครั้งก็
คล้ายเสียงกรงเล็บข่วนกระดานดำ เขาเดินห่อตัวข้ามสี่แยก สาวเท้ายาวๆ
ไปตามทาง...

ชายคนหนึ่งเดินอยู่เบื้องหน้าเขาห่างออกไปราวสิบเมตร สวม
หมวกปีกกว้าง เสื้อโค้ทยาวถึงครึ่งน่อง ท่วงท่าดูสบายๆ ชายเสื้อคลุมไหล่
พะเยิบตามจังหวะก้าว

"คุณครับ! คุณ เคียวก่อน"

ชายคนนั้นชะงัก หันกลับมามอง ความมืดจากปีกหมวกบดบัง
ใบหน้าไว้เกือบมิด แต่ไคเคิลรู้สึกได้ถึงสายตาคมกริบ ความรู้สึกเย็นเยิบ
พลันแล่นไปตามไขสันหลังเขา "เอ่อ..." เด็กชายหันมองรอบตัว เห็นเงา
ไหววูบเร้นเข้ามามืด "ที่นี่ที่ไหนหรือครับ"

ชายแปลกหน้าไม่พูดตอบ ยังคงยืนนิ่งราวกับรูปสลัก

เขาก้าวเข้าไปหา ซึ่งไม่น่าเชื่อว่าจะตัดสินใจเช่นนั้น หนึ่งก้าว สอง
ก้าว ในก้าวที่สามนั่นเอง สภาพแวดล้อมพลันแปรเปลี่ยน ผิวคอนกรีต
แตกกร่อนเป็นแถบ ตึกรามบ้านช่องหายไปในัน ทั้งโลกดูเหมือนนอนธการ
สายลมเย็นดีซันมาจากเบื้องล่าง แล้วฉุดลากเขาลงสู่กันเหวลึก...

ไคเคิลสะดุ้งตื่น หอบหายใจหนักๆ อยู่ชั่วครู่ก่อนยกมือลูบหน้า เขา
หยิบนาฬิกาบนหัวเตียงมาดู ยังอีกครั้งชั่วโม่งกว่าจะถึงเวลาตั้งปลุก เขา
จึงล้มตัวนอนต่อ แต่ยังคงตื่นเต็มตาไปจนกระทั่งนาฬิกาส่งเสียง

เด็กหนุ่มลุกมาอาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียนตามปกติ จินรณเมล์ ยืน

โหนดราวเปียดเสียดกับผู้คน สำเสียงนำรำคาญของเมืองกรุงเสียดแทง
โศดประสาธ แต่วันนี้ต่างออกไป เสียงเหล่านั้นนั้นสะท้อนโหวงเหวองคล้าย
ลอยมาจากหุบเหว จนเขาเผลอกำรบบราวเหล็กเสียดแน่น เพราะกลัวว่า
จะร่วงหล่น

แต่ความฝันเท่านั้น เป็นผลพวงจากการถูกรถชนจนเจ็บหนัก
เมื่อก่อนก็ฝันบ่อยไป

ไต่เคิลคล้ายมือออก ตะเพิดความคึดออกจากหัว สภาพแวดล้อม
ยังคงดูเป็นปกติ ยังเป็นกรุงเทพฯ ในแบบฉบับที่รุดรายังคับคั่งและผู้คน
ยังคึกคัก เข้านี้อากาศแจ่มใส มีแนวโน้มว่าตอนสายๆ แดดจะอบอุ่นใกล้
เคียงกับทะเลทรายสะฮาราอย่างทีกรุงเทพฯ เป็นมาเสมอ

ทว่าชีวิตเขาไม่ปกติอีกแล้ว นับตั้งแต่ตื่นจากฝันเมื่อคืนเขารู้สึก
คล้ายกับว่า...ตัวตนเสี้ยวหนึ่งของเขาในภาคที่เป็นเด็กชายยังคงคึดค้างอยู่
ที่โหนดสักแห่งห่างไกลออกไป...อยู่ในสถานที่เปลี่ยวร้างและมีคึดทึม...

รถเมล์สาย 115 แล่นมาถึงหน้าโรงเรียน เขาลงป้ายนี้พร้อมกับ
นักเรียนกลุ่มหนึ่งที่โดยสารมาด้วยกัน เดินครุ่นคึดปะปนกับนักเรียนคน
อื่นๆ มุ่งไปยังประตูทางเข้า อาจารย์ฝ่ายปกครองผู้ชายท่านหนึ่งยืนประจำ
อยู่ตรงนั้น คอยรับไหว้ให้นักเรียนชั้นดี ซีนีวไสนักเรียนชั้นเลวที่ขอบแตงตัว
ไม่เรียบร้อย รวมถึงบอกเร่งเร้าให้ทุกคนรีบเข้าไปในบริเวณโรงเรียน

ตอนไต่เคิลไปถึง อาจารย์ท่านนั้นกำลังรั้งตัวนักเรียน ม.ต้นคนหนึ่ง
ไว้และเทศนาสั่งสอน รอให้เด็กเอาชายเสื้อเข้าในกางเกงจนเรียบร้อย
เสร็จแล้วคืบไพล่ถึงคุดหลังผ่านประตูเข้าไป เป็นแค่เหตุการณ์เรียบง่าย
ประจำวัน ทว่าทำให้เขาชะงัก มันไม่ใช่เจจาว แต่เป็นอะไรที่ลึกลับกว่า
นั้น เป็นอะไรที่ทำให้ผลเป็นบนต้นขาคันยุบยิบ

เด็กหนุ่มยืนอึ้งอยู่สักพัก แทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าพูดคำหนึ่งออกมา
"ผู้ส่งวิญญาณ"

ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายบุคคลในบริษัทเอกชนธุรกิจขนส่งแห่งหนึ่ง ส่วนแม่เข้าหุ้กับเพื่อนเปิดเวดคิงสตูดิโอเล็กๆ อาศัยชั้นล่างของบ้านหลังนี้เองเป็นสถานประกอบการ วันนี้เป็นวันเสาร์ ร้านของแม่เปิดทั้งวันไปจนถึงเวลาสองทุ่มครึ่ง ไคเติลคิดว่ายังรอจนถึงเวลานั้นได้ หลังไม่ประสบความสำเร็จในการค้นข้อมูล เขาก็นอนชมแบบป่วยๆ จมอยู่กับความคิดเลื่อนลอย จนกระทั่งผล็อยหลับไปในที่สุด

เวลาทุ่มกว่าๆ แม่ตื่นมาปลุกเขาลงไปกินข้าว แม่บ่นโน่นนี่พอเป็นพิธี พลางถือวิสาสะจัดข้าวของให้ ไคเติลลุกไปล้างหน้าล้างตา แล้วลงไปยังชั้นล่าง พร้อมปมปัญหาที่ยังค้างอยู่ในใจ

ยังไม่ถึงเวลาปิดร้าน แต่แม่อุตส่าห์ปลุกตัวมาทำกับข้าวได้ตั้งหลายอย่าง ก็แน่ละ ไข่ว่าปกติจะมีลูกค้ำมากมาย 'คนเราไม่ได้แต่งงานกันรายวันนี่' แม่เคยพูดอย่างนั้น และนั่นก็เป็นสัจธรรมอันน่าปวดใจสำหรับแม่กับน้ำพลอยผู้เป็นหุ้นส่วน ในอนาคตอันใกล้อาจมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหรืออาจถึงขั้นปิดตัวลง แต่วันนั้นยังมาไม่ถึง เบื้องหลังกระจกใสหน้าร้าน หุ่นไร้หัวสามตัวยังยืนแข็งที่อยู่ออยู่ในชุดเจ้าสาวดั้งเดิม ลูกค้ำและหุ้นส่วนของแม่กลับกันหมดแล้ว เหลือสามพ่อแม่ลูกนั่งพร้อมหน้ากันอยู่ที่โต๊ะอาหารใกล้กับครัว

หลังลงมือกินไปได้พักหนึ่ง ไคเติลก็เปิดฉากพูด "พ่อครับ แม่ครับ ผมมีปัญหาจะปรึกษา"

ทั้งคู่ชะงัก

"เรื่องสาวๆ ไข่ไหม" พ่อถาม

"ลูกทำผู้หญิงท้องหรือเปล่า" แม่พูดแทรกทันควัน ท่าทางตกอกตกใจ ไคเติลหน้าร้อนผ่าว "โอ้แม่ แค่แฟนผมยังไม่มีเลย"

"ถ้างั้นก็เรื่องคณะที่จะเรียน" แม่ว่า

"ไม่ใช่อีกเหมือนกัน เรื่องนั้นผมกำลังดู อยู่"

"นี่ฟังนะ" พ่อพูดเป็นการเป็นงาน "ถ้าลูกกำลังจะพูดถึง เอ่อ...วิชา สุขศึกษา ระบบร่างกายของผู้ชายที่ฮอร์โมนกำลังพลุ่งพล่าน หรืออะไร

ทำนองนั้น..."

"โอ๊ย! คุณ พุทอะไรน่าเกลียด" แม่พุทขัด

"ลูกอยู่กับพ่อแบบส่วนตัวได้นะ แต่ต้องหลังจากที่เรากินข้าวกันเสร็จก่อนสักครึ่งชั่วโมง ไมสิ รออีกสักชั่วโมงดีกว่า"

"ไม่ใช่ครับ ไม่ใช่อย่างนั้น ไปกันใหญ่แล้ว!"

"ถ้างั้นอะไร" พ่อว่า

"ผมแคะจะถามว่า...พ่อกับแม่รู้จักผู้ส่งวิญญาณไหมครับ หรือเคยได้ยินคำนี้หรือเปล่า"

บรรยากาศเปลี่ยนไปทันที พ่อกับแม่มองหน้ากัน ถัดจากนั้นไต่เคิลจับสังเกตได้ว่าทั้งคู่ต่างยิ้มกลบเกลื่อน

"หมายถึงหนังฝรั่งหรือเปล่า พ่อไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้เท่าไร แม่ว่าไง"

"ไม่รู้เหมือนกัน" แม่ว่า "ไม่เคยได้ยินนะ ทำไมเธอ"

เด็กหนุ่มนิ่งอยู่อีคี่หนึ่ง ก่อนพูดไป "เปล่าครับ ไม่มีอะไร"

"งั้นก็กินข้าวกันเถอะ กับข้าวซัดหมดแล้ว" พ่อบอก ทั้งสามกินข้าวกันต่อเจี๊ยบๆ ไม่มีใครหยิบยกเรื่องนี้หรือเรื่องไหนมาพูดคุยต่อ กระทั่งกินเสร็จ ไต่เคิลก็ขอตัวกลับขึ้นห้องโดยอ้างว่าจะรีบทำการบ้าน

"ตั้งใจทำจะได้รึบนอน อย่ามัวแต่เล่นคอมพ์นะ" แม่กำชับ

"รับทราบครับ"

ระหว่างเดินขึ้นบันได พ่อเรียกเขาไว้ "ไต่เคิล"

"ครับ"

"แน่ใจนะว่าไม่อยากคุยกับพ่อ"

"ไม่ครับ ผมไม่มีปัญหาอะไรกับเรื่อง...อะไรก็ตามที่พ่อหมายถึง"

พ่อเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง มองอย่างพินิจพิเคราะห์ แล้วเอามือป้องปากพูดเบาๆ "แซดกันก็ได้นะ ถ้ากลัวแม่จะแอบฟัง" แม่ติไหล่พ่อคังเผียะเจ้าตัวหันไปหัวเราะในลำคออย่างกวนๆ ทำให้แม่บิดพุงซ้ำอีก หลังจากนั้นก็ช่วยกันเก็บจาน

ไต่เคิลเดินขึ้นบันไดไปชั้นสอง ไปหยุดอยู่หน้าห้องนอนตัวเอง

ชั่วอึดใจหนึ่ง เขาเปิดประตู จงใจปิดให้เกิดเสียงดังกว่าปกติ จากนั้นย่อง
กลับลงมา เอาหลังแนบผนังตรงมุมซอกบันไดและเงี่ยหูฟัง

เสียงจวนซ้อนส้อมกระทบกันเบาๆ

"ต้องพาไปหาหมอไหม" แม่พูด บรรยากาศหอยก้อเล่นกันหาย
ไปหมดแล้ว

"มันตั้งสามปีมาแล้ว ไม่เป็นไรหรอก แกก็ดูไม่ซึมเศร้าอะไร" พ่อ
พูดตอบ

"แต่แกพูดถึงผู้ส่งวิญญาณผีสาวอะไรนั่นอีกแล้วนะ ฉันทกลัวจัง"

"เอาน่า คุไปก่อน คุว่าลูกจะละเมอเหมือนตอนนั้นไหม"

ไต่เตลไต่ย่นมากพอแล้ว เขาย่องกลับขึ้นไปบนห้อง ปิดประตูตาม
หลังเบาๆ

หลังจบศึกกับพวกปีศาจ คุเหมือนอุโมงค์สี่แพร่งจะกลับสู่ภาวะ
ปกติอย่างรวดเร็ว แม้ว่ามิวิญญาณคิดค้างมากกว่าเดิม แม้ซอกตึกหักพัง
กับผิวดินแตกกินบริเวณกว้าง อีกทั้งยังมีสุรกายยักษ์ยืนหลับจังก้าอยู่
ทั้งตัว แต่ผนังแห่งภพปิดสนิททุกจุดแล้ว รวมถึงจุดเปราะบางสองชั้น
ตรงหน้าสุรกายตนนี้ เช่นเดียวกับบาดแผลบนร่างกาย เมื่อปล่อยไว้มัน
ก็เยียวยาตัวเอง

เตโชชอบแฉะเวียนมาแถวนี้หลังเสร็จงานประจำวัน มาดูเศษซาก
สำรวจเข้าสุรกาย และสุดท้ายไปยืนสงบนิ่งอยู่หน้าคันมะลิ วันนี้ก็เช่นกัน
แต่ปฏิบัติแตกต่างจากเดิมเล็กน้อย เขาย่องตัวลงนั่งยองบนสันเท้าข้างหนึ่ง
มองคันมะลิใกล้ๆ น่าประหลาดที่กลีบสีขาวของทั้งสามดอกยังไม่โรย กลิ่น
ยังหอมอ่อนเช่นเคย

'ข้า...' เขาเอ่ยอยู่ในจิต แต่แล้วก็หยุดชะงัก รู้สึกเจ็บแปลบราวกับ
ถูกหนามทิ่มตำ ไม่มีประโยชน์ที่จะพรวดคำแก้ตัวหรือสำนึกเสียใจ เพราะ
มันสายไปแล้ว สุดท้ายเขาเลยเอ่ยต่อไปเพียงว่า 'หลับให้สบายนะ...พี่สาว'

ชายหนุ่มลุกขึ้น เดินคัดค้านโลงไปยังอาคารเอียงโย้หลังหนึ่ง เปิด

ประตูเข้าไป แล้วไปโผล่ยังประตูอาคารอีกหลังหน้าสำนักงาน ซึ่งเป็น
ช่องทางประจำของเขา แถวนี้อากาศอุ่นขึ้นเล็กน้อย

"ท่านเคโซ! เป็นไงบ้างวันนี้" ยักษ์เฝ้าประตูที่ชื่อสวัศร์ทัก

"ก็ดี คนอื่นกลับเข้ามาหรือยัง"

"อยู่ข้างในขอรับ" ยักษ์อีกคนที่ชื่อเศวตตอบ

"ไม่น่าถาม ท่านนะทำงานหนักกว่าใครทั้งหมด เลิกงานเป็นคน
สุดท้ายเสมอ" สวัศร์เสริม

ผู้สังวณานหนุ่มมองยักษ์ทั้งสอง มหาเทพชุชีวิตให้พวกเขาตาม
สัญญา แม้จะมีรอยหักปิ่นกระเจายั่วตัว แต่เนื้อในดูเหมือนไม่มีอะไรบุบ
สลาย คนหนึ่งยังช่างพูด อีกคนก็ช่างฟัง

"เปล่า! ไม่ใช่ข้าหรือที่ทำงานหนัก พวกเจ้าต่างหาก" เขาพูดแล้ว
เดินผ่านเข้าข้างใน

สวัศร์รื้อจนชายหนุ่มเดินห่างไป แล้วค่อยถามขึ้น "นั่นเป็นคำชม
หรือเปล่า"

"ข้าคิดว่าเป็นคำเตือนมากกว่า" เศวตตอบ

"เตือนว่าไง"

"ไม่ให้เราหลับยาม"

"อ้อ"

สวัศร์พยักหน้าหงิก ก่อนหันไปผืนถ่างตาอย่างเบื่อๆ ส่วนเศวต
เพียงเปิดตามองอย่างปกติ

เคโซเปิดประตูเข้าห้องสำนักงานด้วยท่าทางเบื่อๆ เล็กน้อยเช่นกัน
เขากินอาหารไปแล้วหลังไล่ล่าวิญญานอย่างหนัก รอบล่าสุดนี้ส่งกลับ
บ้านเก่าไปไม่ต่ำกว่ายี่สิบราย ทั้งพวกคิดค้ำ ทั้งพวกหลบหนี แถมหนึ่ง
ในนั้นเป็นพวกมีอาคมติดตัวด้วย จนต้องออกแรงมากกว่าปกติ ทำให้ถึง
ตอนนี้ยังคงรู้สึกหิวอยู่ เขาจึงอธิษฐานเบิกบุญอีกหน่อย ด้วยการล้าง
กระเป๋าสี้อคลุ่มหยาบเอาแอปเปิลออกมาผลหนึ่ง

ยอดปราคการกับคุจบรพทนังกันอยู่ในห้อง ชายร่างใหญ่เอนหลัง

อยู่บนโซฟานวมชนิดหนัง ไม่พูดอะไร แค่มองหน้าให้เขา ส่วนท่านหัวหน้า
งานอยู่บนเก้าอี้คอมพิวเตอร์ จมึ้นับบนแป้นทีละตัวสองตัว พลังสวดพิมพ์
ชายหนุ่มเลื่อนเก้าอี้นั่ง ยกเท้าพาดโต๊ะกลางห้อง กดแอปเปิล
กร่วม

ยอดปรกาการเคาะนิ้วบนแป้นคัง *บัก!* และอีกครั้ง *บัก!* "ข่าวดี!"
เขาหมุนเก้าอี้มา ทำท่าจะพูดต่อแต่ก็ชะงัก "ช่วยเอาเท้าลงได้ไหม"

"ข่าวดีอะไร" เทโซถาม นอกจากไม่ขยับเท้าแล้วยังเคี้ยวผลไม้
หน้าคาถา

ชายชราผายมือใส่รองเท้าฝุ่นเกลอะบนโต๊ะ...นิ่งรอ...แล้ว
ถอนหายใจ โบกมือยอมแพ้ "เจ้าเทียนจะได้กลับมาแล้ว" เขาประกาศ

"พันโทแล้วหรือ" คุจบรรพตถาม

"เร็วกว่าที่คิด" เทโซว่า

"อันที่จริงเขาโดนแค่ภาคทัณฑ์ ต้องรายงานตัวเป็นระยะและช่วย
งานสาธารณะในรถอีกนิดหน่อย นี่พวกเจ้าไม่ดีใจกันรี...ให้ตายเถอะ ข้า
จะได้เลิกยุ่งกับไอ้เจ้าเครื่องบ้านี้สักที" ชายชราหันไปเคาะนิ้วระบายใส่
แป้นพิมพ์แบบมั่วๆ ทำให้มันส่งเสียง *คังๆ คังๆ* อย่างกวนประสาท เขา
พลันสังเกตเห็นเอกสารแผ่นหนึ่งที่เพิ่งได้รับมาวางอยู่ข้างแป้นพิมพ์
"อ้อ และมีข่าวร้ายนิดหน่อย"

หัวหน้ากระดิกนิ้ว บังคับกระดาษแผ่นนั้นลอยข้ามไหล่ ส่งมันร่อน
ลงบนโต๊ะข้างเท้าเคโซ ชายหนุ่มจำต้องชักเท้าลง "อะไร" เขาหยิบ
กระดาษขึ้นมากวาดสายตาม่วนๆ เคี้ยวแอปเปิลไปพลาง "ได้ผู้ส่งวิญญาณ
คนใหม่แล้วหรือ"

"ไม่เชิง อ่านหัวกระดาษให้ดีๆ"

เทโซอ่านชุดด้อยชุดคำ "โครงการอบรมผู้ส่งวิญญาณฝึกหัด"

"คืออะไร" คุจบรรพตถามขึ้น

"มันก็คือ..." ชายชราหยุดนึกก่อนอธิบาย "เป็นโครงการที่นานๆ
จะจัดขึ้นสักครั้ง เพื่ออบรมและทดสอบเด็กรุ่นใหม่ที่ตั้งความปรารถนาจะ

เป็นผู้ส่งวิญญาณ คัดมาแต่เฉพาะคนที่บาร์มีใกล้ถึงแล้ว เอามาเคี้ยวกรำ สับโขก และ..." เขายังโหล่ "มอบประสบการณ์ดีๆ ให้ ช่วยให้พวกเขา เข้าใกล้ตำแหน่งในฝันไปอีกนิด ถือเป็นหนึ่งในหน้าที่ของเรา"

"ตอนนี้นางเราก็กินมืออยู่แล้ว" คุณบรรพตออกความเห็น

"ก็ถึงว่าเป็นข่าวร้ายนิดหน่อย" ยอดปรการพุด "แต่ไม่ต้องกังวล หรอก พอเริ่มทดสอบไม่ทันไรพวกนี้ก็ตายแล้ว พวกเจ้าก็ผ่านบททดสอบ ทำนองนี้มาเหมือนกัน แค่ว่าไม่ได้เท่านั้นแหละ" ท่านหัวหน้ามองผู้ได้ บังคับบัญชาทั้งสอง ก่อนถามชื่อๆ "อะไร คิดว่าจะได้เป็นผู้ส่งวิญญาณ กันง่ายๆ รึ"

"ถ้ารู้แบบนี้แต่แรก ข้าคงไม่อยากเป็น" เติโซว่า

"เสียใจด้วยนะ" ยอดปรการประศด ยิ้มขบขัน

"หมายความว่า เราจะฆ่าพวกเขาเธอ" คุณบรรพตถามอีก

"เปล่า บททดสอบต่างหากจะฆ่าพวกเขา"

"เริ่มเมื่อไร" เติโซถาม

"เร็วๆ นี่" หัวหน้าหันมา "อ่านอะไรให้ละเอียดเสียบ้างเถอะ แล้ว ลองดูรายชื่อเด็กใหม่พวกนั้นสิ" ชายหนุ่มก้มมองกระดาดอีกครั้ง "ดูชื่อ คนสุดท้าย" ชายแก่แนะ

เติโซหมวดคิว ก่อนเงยหน้าขึ้น "เจ้าหนู..."

"เจ้าหนูไต่เคิล" ยอดปรการยืนยัน

เติโซวางกระดาดกลับลงบนโต๊ะ แล้วส่งแอปเปิลคำสุดท้ายเข้า ปาก ยอดปรการจับตามองขณะผู้ส่งวิญญาณหนุ่มทำอย่างนั้น สีหน้า เจ้าตัวยังคงเรียบเฉย "พักหลังนี้ดูพวกเจ้าหิวกันบ่อยนะ ข้ามีอาหารดีๆ ให้ลอง แต่รอก่อนละกัน ข้ามีเรื่องสำคัญกว่าต้องทำ"

"เรื่องอะไรหรือ" คุณบรรพตถาม

"จะอะไรซะอีก ไปรับเจ้าเทียนกลับมาละสิ"

ยอดปรการหมุนกลับไปหาหน้าจอ ทำเสียงอึมๆ อ่าๆ เคาะนิ้วบน

แป้นพิมพ์สองสามครั้ง ก่อนลงจากเก้าอี้ เขาเดินไปยังประตูด้านในซึ่งตามปกติแล้วจะเปิดสู่ห้องประชุมใหญ่ จับลูกบิดนั่งอยู่เป็นครู่ เมื่อเปิดออกแสงสีส้มร้อนแรงของนรกภูมิก็สาดออกมา ไร้อนมันตัวผ่านช่องประตู เสียงกริโหยหวนลอยแว่ว พื้นที่ส่วนนี้ไม่ใช่สถานที่ลงทัณฑ์ แต่เสียงร้องก็ยังเล็ดลอดมาอยู่ดี

ชายชราก้าวผ่านเข้าไป ค้างปิดประตูตามหลัง

"นั่นเขาเข้าไปทั้งตัวเลยใช่ไหม" คุบบรรพตถาม ทั้งยอดปราการและเตโชต่างเห็นตรงกันว่า หลังผ่านศึกใหญ่มาได้คุบบรรพตช่างพูดมากขึ้น ตรงข้ามกับเตโชที่พูดน้อยลง

"ใช่"

"ทำไมล่ะ"

"ไม่รู้สิ อาจต้องแปะนิ้วโป้งต่อหน้านายทะเบียน"

"หรือไม่ก็ไปทักทายเพื่อนเก่า" ชายร่างใหญ่เสริม "แบบนี้ทำจะนาน"

"คี" เตโชยกเท้าพาดโต๊ะอีกครั้ง เอมือประสานบนท้อง กลับตาเขาไม่ได้นอนหลับไปจริงๆ เพราะไม่ใช่วิสัยของผู้อยู่ในโลกวิญญาน ผู้มีกายละเอียดไม่ต้องวุ่นวายเหนื่อยยากกับกายสังขารเช่นเดียวกับพวกมนุษย์ผู้มีกายหยาบ กิจกรรมประจำวันของพวกเขามีแค่ออกไปล่าวิญญาน กิน นั่งพักช่วงสั้นๆ แล้วก็ออกไปล่า

ปรากฏว่าท่านหัวหน้าไปไม่นานนัก เตโชเพิ่งกลับตาไม่ทันไรประตูก็เปิดออกอีกครั้ง เทียนไขฟุ้งกระจายออกมา ก่อนชายชราก้าวตาม พลังดังประทุปิด บานประตูไม้จับเข้ากับกรอบวงกบก่อให้เกิดเสียงลมพู่เบาๆ เป็นสัญญาณว่าประตูแห่งภพปิดสนิทแล้ว

"อุโมงค์สี่แพร่ง!" เทียนไขร้อง ทั้งตัวลงนอนราบกับพื้น "โอ๊ย! คิดถึงที่สุด ข้างกลับมาแล้ว กลับมาอย่างเต็มตัว!" เขาตะกายตัวลุกขึ้น พุ่งไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ เขย่งตัวระดมจูบเป็นการใหญ่ อิดใจหนึ่งจึงรู้สึกตัวว่าทุกคนมองอยู่ เขาหันมาฉีกยิ้มกว้าง ยกมือตะเบ๊ะ "โซคิอนันตกาลเลขาฯ บรรณารักษ์ และนักค้นคว้า รายงานตัว ครับผม!"

คุชบรรพตตะเบ๊ะตอบ เตโซเอาเท้าลงจากโต๊ะ กระตุกยิ้มมุมปาก เทียนไขดูเหมือนเดิมทุกประการ ยกเว้นอย่างเดียวคือเปลวไฟบนศีรษะ แต่เดิมเคยเป็นสีเหลืองนวล ทว่าบัดนี้กลับดูเป็นเฉดสีฟ้าซีด

"เกิดอะไรขึ้นกับเปลวไฟของเจ้า" เตโซถาม

เทียนไขเหลือกตามองขึ้นบน "ไฟภาดทัศน์นะ ถ้าครบกำหนดหรือทำคุณงามความดีมากพอ มันถึงจะกลับเป็นปกติ" เขาทำมือคล้ายท่าเสยผม "แต่สิ่งนี้ก็หล่อไปอีกแบบนะ ว่าไหม แล้วพวกเจ้าเป็นไงบ้าง"

"ข้าสบายดี" ชายร่างใหญ่ตอบ "แต่เหงาหนักหน่อยตอนที่เจ้าไม่อยู่"

"แน่ละ! ของมันแน่นอนอยู่แล้ว แล้วเจ้าล่ะ เตโซ"

"ข้าไม่เหงา" ชายหนุ่มตอบที่อู

"ใช่ซี พ่อคนเย็นชา ไม่มีหัวใจ ไม่คิดถึงเพื่อนฝูงบ้างเลยใช่ไหม"

ข้อนี้ไม่จริงเสียทีเดียว เตโซอาจไม่ค่อยได้คิดถึงเทียนไขนัก แต่เขาคิดถึงมะลิที่สาวผู้จากไปอย่างไม่มีวันกลับอยู่บ่อยๆ

"แต่ข้าคิด" ยอดปราการเดินผ่านหลังเทียนไข "ข้าคิดถึงเจ้าสุดๆ ทุกครั้งที่ต้องวุ่นวายกับเจ้าเครื่องนี้" เขาจบหลังจกดอมพิวเตอร์สองที แล้วอ้อมไปชักเก้าอี้มานั่งข้างเตโซ

"พูดถึงเครื่องนี้" เตโซพูด "ข้าคิดว่ามันจะหายไปเสียอีกตอนเจ้าของมันไม่อยู่"

เทียนไขกระโดดขึ้นไปบนเก้าอี้ ลูบคลำเครื่องคอมพิวเตอร์ด้วยความภาคภูมิใจ ซึ่งได้แก่อุปกรณ์สามชิ้นคือ หน้าจอโค้งนูนแบบรุ่นเก่า แป้นพิมพ์อมฝุ่นที่ตัวอักษรหลายปุ่มลบลื่น และเครื่องพิมพ์เอกสารความเร็วต่ำ

"มันคืออุปกรณ์ที่ข้าอธิษฐานจิตสร้างขึ้น" เทียนไขเอี้ยวตัวมาพูด พลังคบแป้นพิมพ์เบาๆ "ใช้เก็บและถ่ายทอข้อมูลจำลอง ส่วนข้อมูลจริงยังอยู่ในนี้" เขาเคาะนิ้วจิกๆ กับขมับ "ส่วนที่ถามว่าทำไมมันไม่หายไปนะหรือ ก็เพราะ...ข้าเก่งไงล่ะ! ตอนข้าไม่อยู่มันอาจคิดๆ ซักๆ บ้าง แต่ตอนนี้ทำงานได้เต็มประสิทธิภาพแน่นอน" พูดยจบ ก็หันไปเคาะนิ้ว

ก๊อกลงมือเพื่อทดสอบ หน้าจอพลันดับวูบ อะพริบติคๆ คับๆ เจ้าตัวสบล
งิมำ คบข้างจอสองสามที ทุกอย่างจึงกลับเป็นปกติ จากนั้นเขาหมุนเก้าอี้
มาและยิ้มแห้งๆ

"ขอให้มันทำงานราบรื่นจริงเถอะ เพราะข้ามีงานให้เจ้าทำ" ยอด-
ปรการหยิบกระดาษตรงหน้าเคโซขึ้นมา โบกนึคหนึ่ง แล้วร่อนไปไน
อากาศ แผ่นกระดาษกระพือปีกอย่างมีลีลาเข้าสู่มือน้อยๆ ของเทียนไข

"โครงการผู้ส่งวิญญาณฝึกหัด" เจ้าตัวอ่านคังๆ

"ถูกต้อง"

"บัญชาสวรรค์หรือคำสั่งจากนรกกันละนี้"

"ไม่ใช่ทั้งคู่" ยอดปรการพูด "เจ้าก็รู้ ความจริงแล้วเราเป็นหน่วย
งานอิสระ ไม่ได้ขึ้นตรงกับใคร เอกสารนั้นเป็นแค่ความอนุเคราะห์เล็กๆ
น้อยๆ จากฝ่ายระเบียบของนรก แต่เบื้องหลังที่แท้จริงคือการตั้งความ
ปรารถนาและผลแห่งกรรมดีของเด็กใหม่พวกนี้ต่างหาก เมื่อถึงเวลาที่
เหมาะสมมันจะปรากฏในระเบียบเอง พวกเขาจะได้รับการอบรม
และทดสอบเพื่อสั่งสมบารมีครั้งใหญ่ และนั่นก็เป็นหน้าที่ของเราต้อง
ช่วยเหลือในฐานะรุ่นพี่"

ยอดปรการเว้นจังหวะ คาดว่าจะได้ยินเสียงบ่นหรือถามสอ
แทรก แต่ดูเหมือนทุกคนกำลังตั้งใจฟัง เขาจึงพูดต่อ "กำหนดเวลาที่ว่า
ไม่แน่นอนหรอก แต่ทั้งชวงนานพอคุ ตั้งแต่ข้าเข้ารับตำแหน่งนี้เป็นครั้ง
ที่สองสำหรับข้า ส่วนสำหรับพวกเจ้าก็เป็นครั้งแรก รอบนี้มีเด็กใหม่
เข้าข่ายสี่คน เจ้าเทียนพิมพ์รายละเอียคของแต่ละคนออกมาซิ"

เคโซอดสงสัยไม่ได้ว่าท่านหัวหน้าอยู่มานานแค่ไหนแล้ว แสนปี
ทิพย์รี หรือล้านปี...

"จัดให้" เทียนไขตอบรับ ก้มมองรายชื่อผู้เข้าร่วมโครงการ

"อ๊ะ! คินณภพ นี่มัน...เจ้าหนูตัวแสบนี้ ไซ้ไหม เคโซ"

"คงงั้น" ชายหนุ่มตอบ

"นึกไม่ถึงว่าจะคิคเฒมาด้วย"

"เราช่วยชีวิตเคโซ" คุบรพตพุดขึ้น "มันเกี่ยวข้องกับไหม"

"โอ้! จริงด้วย" เทียนไขว่า "นั่นสิ เกี่ยวแน่นอน เราช่วยชีวิตข้าด้วย ช่วยดึงข้าขึ้นจากขอบเหว แดมเขายังเป็นคนจัดการเข้าปีศาจนั้นกับมืออีก ไข่แล้ว สุดท้ายเลยกลายเป็นว่าเรามีส่วนสำคัญในการช่วยให้โลกมนุษย์รอดพ้นอันตราย ช่วยผู้ส่งวิญญาณหนึ่ง ช่วยบรรณารักษ์หนึ่ง และช่วยมนุษย์อีกนับไม่ถ้วน จะเป็นบุญใหญ่แค่ไหนกันล่ะ ฉะนั้นก็ไม่น่าแปลกที่มีรายชื่อเราในรอบนี้"

"บางทีถ้าใหญ่หรือกระโดดไกลเกินไปก็ไม่ใช่เรื่องดี" เคโซพูดลอยๆ เทียนไขตั้งท่าจะพูดออกความเห็น แต่ยอคปราการส่งสายตาดูพร้อมกับชี้ไปที่หน้าจอ

"อ้อ ได้เลย จัดให้เดี๋ยวนี้" เทียนไขหมุนตัวกลับ วางเอกสารลง เขาโน้มตัวลงมาจับลิ้นชักหนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วเปิดออก มีกระดาษเปล่าอยู่ในนั้นสี่แผ่น หากเป็นผู้ส่งวิญญาณ สิ่งที่อยู่ในลิ้นชักคงเป็นอาหาร แต่สำหรับเทียนไข บุญที่เบิกได้มักจะมาในรูปของอุปกรณ์สำนักงานเสมอ เขาไม่จำเป็นต้องกิน เพราะมีไฟนรกช่วยหล่อเลี้ยงชีวิตอยู่แล้ว

เทียนไขหยิบกระดาษออกมาสอดเครื่องพิมพ์ ลงมือเคาะแป้นค็อกๆ แท็กๆ พลังพุดอะไรมีง่า อิดใจหนึ่งจึงเคาะแป้นส่งท้าย ปัก!
"เรียบร้อย เหลือแค่นี้รอ"

เครื่องพิมพ์ส่งเสียงครี๊ดคราด เริ่มดูกระดาษแผ่นแรกเข้าไป แต่แล้วก็หยุดชะงัก เทียนไขคบบ้าบเข้าให้มันจึงทำงานต่อ จากนั้นเขาหันมาร่วมวงกับทุกคน ผิวปากหวิว กระดิกนิ้วเล่น

"ถ้าข้าเข้าใจไม่ผิด เราต้องวางมือจากงานหลักก่อนไข่ไหม แล้วมาเป็นพี่เลี้ยงเด็ก" คุบรพตถามขึ้น

"ถูกต้อง" ยอคปราการตอบ "ข้าจะให้เจ้าเทียนอบรมนิกหน่อย แล้วพอดึงภาคปฏิบัติ...อืม คงใช้เวลาไม่นาน"

"ข้ารี" เทียนไขถาม

"ภาคทฤษฎีใจ ไม่ใช่เจ้าแล้วจะเป็นใคร และข้าเชื่อ เจ้าน่าจะทำได้"

ดีกว่าบรรณารักษ์คนเก่าที่อบรมเด็กคราวก่อน"

"แน่นอน" เทียนไขเห็นฟ้อง เขาจำได้ บรรณารักษ์คนเก่าเป็นครุฑเก่าๆ หูตาฝ้าฟาง พูคจาเลอะเทอะ ทำงานผิดพลาดบ่อยครั้งจนต้องเกษียณไป เขาจึงได้เข้ามารับช่วงต่อ

"บังเอิญว่าข้าเป็นหนึ่งในเด็กที่เข้าอบรมคราวก่อนหรือเปล่า" คุจบรรพตถาม "ข้าระลึกชาติไม่ได้"

ยอดปรกาการยักไหล่ "ข้าไม่รู้ และไม่ใส่ใจจะพูดกัน สำคัญตรงไหนล่ะ เมื่อบารมีเจ้าเต็มชื่อก็ปรากฏขึ้นในระเบียบ ข้าก็ไปนำตัวมาทำงานแค่นั้น"

"พูดถึงเรื่องนี้" เตโชหันไปมอง "มีใครมาแทนมะลิหรือยัง"

"ยังไม่มีชื่อปรากฏ แต่ข้าคิดว่าคงเร็วๆ นี้แหละ ปกติผู้ส่งวิญญาณจะมีสี่คนเสมอ มีทั้งช่วงสามคนบ้างแค่ระยะเวลานั้นๆ แล้วนี้เสร็จหรือยัง เจ้าเทียน"

เทียนไขเอี้ยวตัวไปตบเครื่องพิมพ์อีก มันเพิ่งเริ่มจัดการกระดาษแผ่นที่สอง เขาหันมาผายมือบอกเป็นนัยว่า *เร็วได้แค่นี้* ยอดปรกาการส่ายหัวอย่างเบื่อหน่าย "ถ้านั้นระหว่างที่รอ ข้ามีนี่" ท่านหัวหน้าล้วงบางอย่างออกมาจากกระเป๋าเสื้อ มันเป็นถุงผ้าขนาดเล็กมีหูรัดปิด เขาเขย่าเบาๆ สิ่งที่อยู่ข้างในส่งเสียงดังกรอกแกรก

"นั่นอะไร" เทียนไขถาม

"จำได้ไหมข้าเคยขออาวุธจากมหาเทพ และท่านก็รับปากจะมอบให้เป็นของสมนาคุณ ข้าดูรายการอาวุธที่ให้เลือกแล้ว ไม่ปลื้มเท่าไรเลยขอเปลี่ยนเป็นสิ่งนี้แทน...อาหารทิพย์ของชาวสวรรค์ หอมอร่อยเหมือนได้กินปุยมะเขว ช่วยแก้อ่อนเพลียได้ชะงัดเขียวละ รับประทาน" ยอดปรกาการล้วงออกมาหนึ่งเม็ดโยนให้คุจบรรพต หยิบอีกเม็ดโยนให้เตโช ทั้งคู่คว้าจากกลางอากาศแล้วแบมือออกดู ลักษณะของมันเป็นเม็ดสีขาวสีขาวเรียบๆ "เจ้าเทียน เจ้าก็ด้วย..."

"ข้าไม่ต้องกินอาหาร"

"แต่อาหารเม็ดชนิดพิเศษ เจ้ากินได้" ท่านหัวหน้ามองเทียนไข อย่างพิณิจพิเคราะห์ "ดูเหมาะกับเจ้าดีด้วย อ้าปากซิ"

"อาหารเม็ดและเหมาะกับข้าฉันรี ฟังดูแปลกๆ นะ แต่ก็ได้ ข้าจะลอง" เทียนไขกระแอม นิ่งตัวตรง "จ้ดมา" ว่าแล้วแอนตัวอ้าปากรอ ยอดปรากการดีออกไปอีกเม็ด ส่งมันลอยเข้าปากบรรณาภิษไม่มีพลาด อาหารเม็ดละลายทันที เจ้าตัวเบิกตากว้าง เปลวไฟสีฟ้าลุกโชนพู่ฟ้า

"นี่มันสารกระตุ้นซัคๆ" เทียนไขว่าหลังอาการรู้ซู้ทุเลาลง เขาหันไปเคาะรัวแป้นพิมพ์ ทำให้เครื่องพิมพ์สะอึก *ครี๊ๆ* ก่อนเริ่มทำงานด้วยความเร็วขึ้นอีกเท่าตัว

คุจบรรพตลองบ้าง แล้วถึงกับยืนขึ้น

เตโซส่งเข้าปากเป็นคนสุดท้าย เขายังนั่งท่าเดิม ขนบนต้นคอลุกขึ้น แต่ยังเก็บอาการได้ดี

ทั้งสามคุสคขึ้นขึ้น โดยเฉพาะเทียนไขนั้นถึงขั้นคริกครื่นแหม่นไส ยอดปรากการรูดปิดปากถุง ชูขึ้นตรงหน้า เขย่าแบบอวดๆ "ของดีมีน้อย เอาไว้ใช้ยามจำเป็น" เขาว่าพลางยิ้ม แล้วเก็บถุงอาหารเม็ดเข้ากระเป๋า เครื่องพิมพ์ส่งสัญญาณ *คิง!*

"เสร็จแล้ว!" เทียนไขเอื้อมหยิบกระดาษทั้งสี่แผ่น เอาเท้าถีบกับลิ้นชัก ผลักใส่เก้าอี้ซึ่งคึดลื้อเลื่อนมาถึงหัวโต๊ะประชุม จากนั้นยื่นกระดาษให้หัวหน้า

ยอดปรากการรับมาพลิกดูผ่านๆ แต่ละแผ่นมีรายละเอียดไม่มากนัก มีชื่อ ภพภูมิลำเนาปัจจุบัน ช่องลงชื่อเข้าร่วม และช่องลงชื่อปฏิเสธ กับคำอธิษฐานยกเลิกความปรารถนา เขาคิดอยู่อดใจ ก่อนกันไว้กับตัวเอง สองแผ่น "คนธรรมดาทั้งนั้น ข้ารับผิดชอบเอง" ชายชราเงยหน้า ส่งให้คุจบรรพตแผ่นหนึ่ง "เข้าไปป่าหิมพานต์เก่า" แล้วหันไปส่งแผ่นสุดท้ายให้เตโซ "ส่วนเจ้า ก็แน่ละ ไปโลกมนุษย์"

"เราต้องทำยังไง" ชายร่างใหญ่ถาม

"ไปเอาตัวมา เหมือนที่ข้าไปนำเจ้าเทียนกลับมาเนี่ยแหละ แต่ถ้า

เจ้าตัวปฏิเสธก็นำกลับมาแค่ลายมือชื่อ มีใครสงสัยอะไรอีกไหม" ไม่มีใครถามอะไร "เป็นอันว่าตามนี้ เจ้าเทียน ระหว่างที่เราไม่อยู่เจ้าก็เตรียมข้อมูลที่จะสอนรอไว้...อ้อ เทโซ"

ชายหนุ่มหันมา เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

"เจ้าหนูไคเคิลนะ" ชายชราเว้นจังหวะ นิ่งอยู่ชั่วครู่ "ไม่รู้สินะ ข้าเห็นในนิมิต เจ้าอธิบายเรื่องนี้ให้เขาฟังซักๆ หน่อยละกัน ข้ารู้สึกว่ เจ้าหนูกำลังกังวลใจว่าจะหลงทาง"

ชายชราเลือกไปหาคนธรรมที่เป็นลำดับแรก บุคคลเป้าหมายผู้นี้ อยู่ในภพอันน่ารื่นรมย์ยิ่ง เวลานั้นแสงสีทองกำลังแตะแค้นขอบฟ้า ทอ ทาบผิบบึงที่กระเพื่อมไหวจนเกิดเป็นประกายระยับ ทั่วบริเวณเต็มไปด้วย ต้นไม้โบราณแผ่กิ่งก้านสาขา ต่างออกดอกบานสะพรั่งส่งกลิ่นหอมขจร ขยาย แต่ยอดปราการไม่เสียเวลาเอื้อระเหยเซยชมดอกไม้ใบหญ้า เมื่อ ประตูเปิดผางออกกลางอากาศ ชายชราก็ก้าวออกไปหาหนุ่มรูปงามผู้หนึ่งที่ นิ่งอยู่ตรงนั้นและแจ้งจุดประสงค์ทันที

หนุ่มรูปงามเป่าขลุ่ยลือสายลมอยู่ เจ้าตัวลดขลุ่ยลง มองชายชรา ตั้งแต่หัวจดเท้า

"เสื้อผ้าข้าอาจจะดูเก่าชืดในสายตาเจ้า แต่ความจริงมันไม่แย ษขนาดนั้นหรอกนะ" ยอดปราการบอก "มันก็แค่..." เขายักไหล่ "มายาอัน กลมกลืนกับภพภูมิที่ข้าอยู่"

"มิได้ท่านผู้อูรูโส ดังที่ท่านแถลงไขมา ข้าคิดว่าสถานที่แห่งนั้น คงจะสัจฉิ่งเวง ปราศจากเสียงเพลงขับกล่อม ฆาคเครื่องย้อมของหอม ประติมาฯ อีกทั้งสายลมก็คงจะเย็นเยือกกรีดผิว ข้ามีอาจทานทนได้เมื่อก่อนไปว่าจักไม่ได้สดับเสียงขลุ่ยครวญ พร้อมกับซึมซับภาพขอบฟ้าสีทอง ผ่องอำไพเช่นนี้ ข้า..."

"เอาเถอะ ถ้าไม่ไปถึงชื่อในช่องปฏิเสธซะ ถือว่าเป็นการยกเลิก ความปรารถนาถาวรนะ จะเอายังไง"

"ด้วยความยินดียิ่ง"

หลังจัดการเรื่องเอกสารเสร็จ ยอดปราการล่ำล้าสั้นๆ แล้วเปิดประตูกลับสู่อุโมงค์ เขาคัทกระดาศอีกแผ่นออกมา ตั้งสมาธิ จากนั้นเปิดประตูอีกครั้งสู่ภูพาคาล

คราวนี้ประตูไม่ได้เปิดออกตรงหน้าเป้าหมายทันที หลังก้าวพ้นประตู เขาพบกับเส้นทางทอดสู่เจดีย์สีทองอร่าม สองฟากฝั่งเป็นบ้านเรือนทรงเรียบง่าย ผู้คนแต่งตัวเรียบร้อย บ้างสวมชุดขาว บ้างสวมผ้าลายเลื่อมหลายคนกำลังมุ่งไปยังอารามทองเบื้องหน้า ดังที่ทราบมา พญานาคเป็นเผ่าพันธุ์ที่เลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างยิ่ง เขาเคยเปิดหน้าต่างแห่งภพมาสอดส่องดูอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ยังไม่เคยมีการกิจพิเศษทำให้ได้ก้าวเข้ามาเต็มตัวเหมือนเช่นครั้งนี้ ซึ่งแน่นอนว่ามันต่างกันมาก

ไม่มีใครสังเกตเห็นตอนเขาเปิดประตูออกมาจากกลางอากาศ หรืออาจเห็นแต่ไม่ใช่ใจ เพราะเมืองบาดาลเองก็มีผู้ทรงฤทธิ์อยู่มากน้อยสายลมโชยมาอ่อนๆ พร้อมกลิ่นดอกไม้ธูปเทียน ยอดปราการสุดเข้าไปเต็มปอด สังเกตเห็นว่าผู้คนเริ่มมองมาด้วยสายตาสงสัย เขาจึงเก็บกระดาศเข้ากระเป๋าสื่อชั่วคราว จากนั้นเดินอย่างสำรวมปะปนไปกับคนอื่น จนกระทั่งถึงเขตที่ตั้งเจดีย์

เขายืนมองด้วยความทึ่ง เจดีย์ขนาดใหญ่ท่าจากทองทั้งองค์ ส่วนฐานกว้าง ยอดแหลมชะลูดประดับฉัตรสามชั้น ไม่เพียงเท่านั้น บริเวณรอบฐานเจดีย์ยังมีเพชรนิลจินดาที่เหล่านาคนำมาวางถวายบูชาเป็นกองพะเนิน ใกล้เคียงเจดีย์มีศาลาไม้ลักษณะเดียวกันอยู่สามหลัง หลังคามุงด้วยเกล็ดสีเขียวมรกต หน้าจั่วฉลุลายอ่อนช้อย เสาแต่ละต้นแกะสลักดูคล้ายเถาไม้เลื้อยเกี่ยวพัน

ยอดปราการไม่ก้าวเข้าสู่เขตอารามเช่นเดียวกับเจ้าถิ่น เขาคุกเข่าลงกับพื้นตรงนั้น แสดงความเคารพด้วยเบญจางคประดิษฐ์สามหน เสร็จแล้วยืนขึ้น คัทกระดาศออกมากลางอีกครั้ง คู่มือผลพวงตั้งสมาธิกำหนดทิศทาง

เขาเลือกไปทางซ้าย

เดินไปไม่กี่นาทีก็พบเด็กสาวหน้าตาสะสวยคนหนึ่ง เธอกำลังเค็ดคอกไม้ริมทางมาสู่คคม ชายชราเข้าไปขานซื้ออย่างเป็นทางการและแจ้งวัตถุประสงค์ให้ทราบ เด็กสาวนั่งฟังจนเขาพูดจบ แล้วตอบว่า

"ข้าเห็นนิมิตว่าท่านจะมา"

"งั้นรี แล้วเจ้าจะเลือกอย่างไร"

"ข้ายอมรับ"

"ลงชื่อครั้งนี้" เขาบอก เด็กสาวทิ้งคอกไม้อย่างไม่ไยดี นัยน์ตาเป็นประกาย เธอดึงปิ่นปักผมสีทองออกมา ใช้ปลายแหลมของมันเขียนชื่อตัวเองบนผิวกระดาษ จารึกตัวอักษรสีทองอ่อนช้อยไว้ได้คำว่า *เข้าร่วม* "น่าประทับใจ" เขาว่า พับกระดาษเก็บเข้ากระเป๋า "ต้องไปล่าใครก่อนหรือเปล่า"

"ไม่ต้องเจ้าคะ ครอบครัวย้ายมาหมดแล้ว"

"เยี่ยม!" ชายชรายิ้ม "งั้นไปกันเลย"

คุจบรรพตก้าวผ่านประตูออกไปยังป่าที่น่าพิศวง อย่างน้อยก็สำหรับเขา ต้นไม้ส่วนใหญ่บิดม้วนเป็นรูปทรงแปลกๆ บ้างแผ่กิ่งก้านเปลือยเปล่า บ้างผลิดอกออกไปเป็นดวงสว่าง ทว่าทั่วบริเวณนั้นมีคทิมด้วยเงาไม้ หรืออาจด้วยเหตุผลกลับบางอย่าง คุไปก็คล้ายว่าความมืดมิดหลีกเร้นจากที่อื่นมาพักพิงอยู่ตามซอกมุมและแมกไม้แถวนี้

ไม่น่าแปลกใจที่สภาพแวดล้อมดูไม่สดสวย เพราะสถานที่แห่งนี้คือป่าหิมพานต์เก่า

ฝูงสัตว์บางชนิดแตกฮือหลังเขาก้าวออกมา หลังจากนั้นความเงียบก็เคลื่อนเข้ามาปกคลุมอย่างรวดเร็ว แต่ไม่ถึงกับมืดและเงียบเชียบเท่าอุโมงค์สีแพร่ง คุจบรรพตมองเห็นได้ตลอด ไม่จำเป็นต้องจุดไฟ เขาคึกหมายเรียกตัวออกมา นั่งอยู่อีคใจ แล้วเลือกไปทางขวา นกขนาดใหญ่โฉบผ่านยอดไม้เหนือศีรษะ เท่าที่เหลือบเห็นแวบหนึ่งมันดูเหมือนคนมีปีก

เสียมากกว่า ระหว่างทางมีเสียงสัตว์ขู่ครางจากที่ซ่อนรอบตัว

คุจบรรพทก้าวอย่างสบายๆ พลังเข้มนมองเบื้องหน้า แผงใบหญ้า สะบัดคั่นองเขาเปาะแปะเหมือนมือของสัตว์ตัวเล็กขี้โมโห สัตว์ตัวหนึ่งโผล่กระโจนออกไปจากคองหญ้าสูงทางซ้าย ร่างของมันเป็นริ้วแสงสีขาวดูราวกับดวงวิญญาณของม้าหนุ่ม เขายิ้มพอใจ นึกถึงพวกวิญญาณในอุโมงค์ที่แผ่รังขึ้นมา เป็นจังหวะที่เขาเสียสมาธิไปเล็กน้อย ทันใดนั้นเองเงาร่างทะมึนก็พุ่งตรงเข้าโจมตีเขาจากเบื้องหน้า ชายร่างใหญ่ฉุดขาออกด้านข้าง พร้อมกับฟาดหลังมือใส่ใบหน้ามันเต็มเปา ส่งร่างมันล้มคว่ำ

เขาชักมีค้อออกจากฝัก ตามติดไปเหยียบหน้าอกมันคิดพื้น เผลอไฟลุกวาบอบคมโลหะ ฝ่าเท้าร้อนฉ่ำเผาเนื้ออีกฝ่ายจนควันกรุ่น สัตว์ตัวนั้นคืนรันตั่งท่าจะฮึดสู้

"ฮู้ว" คุจบรรพทค่น้ำหนักเท้าลงอีก โบกมีคร้อนแรงเป็นเชิงขู่ "อยู่นิ่งๆ คีกว่า" เขามองอีกฝ่ายตั้งแต่หัวจดเท้า สิ่งที่เห็นอยู่นี้คือคนครึ่งสัตว์ตัวลำใหญ่ เมื่อยืนขึ้นอาวสูงถึงไหล่เขา คุจบรรพทเข้มนมอง "นี่เจ้าคงไม่ใช่..." เขาสะบัดกระดาศในมือกางออกดูรายละเอียด จากนั้นลองขานชื่ออย่างเป็นทางการ

อีกฝ่ายคุแตกคั่นงุนง

"พูดได้หรือเปล่า" คุจบรรพทถาม

"คะ...ได้"

"คี่ จันจงฟัง" เขาละเท้าออก กางกระดาศตรงหน้าอีกฝ่าย พลังอธิบายสั้นๆ แล้วจึงลดกระดาศลง "เจ้าจะเลือกอย่างไร"

"ทำไม่ถึง...จัดการข้าได้ง่ายนัก"

"ก็ไม่เห็นยากอะไร นี่ฟังอยู่หรือเปล่า ข้าถามว่าเจ้าจะเลือกอย่างไร ตกหลงหรือปฏิเสธ"

คนครึ่งสัตว์มองผู้ส่งวิญญาณตั้งแต่หัวจดเท้า พุดตอบเสียงเพ้อๆ

"ตกลง"

"ลงชื่อตรงนี้" คุจบรรพทย่อลงนั่งยอง ชีใส่ช่องลงชื่อเข้าร่วม แต่

เพิ่งนึกได้ว่าไม่มีอุปกรณ์ขีดเขียนติดตัวมาด้วย เขาไม่เคยนึกถึงข้อนี้ เพราะปกติไม่จำเป็นต้องใช้ ขณะเดียวกันหนุ่มลูกครึ่งก็งะแงทำอะไรไม่ถูก ได้แต่เกาหัวแกรก

ชายร่างใหญ่ถึงซอล์กของผู้ส่งวิญญาณ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ "เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ส่งมือมา" เขาจับมืออีกฝ่ายให้เหยียดนิ้วโป้งออก จอคมืดซึ่งบัดนี้เปลวไฟสงบลงแล้ว แต่ปลายแหลมยังคงเปล่งสีส้มเรืองๆ "เจ็บหน่อยนะ" ว่าแล้วกรีดนิ้วโป้งเปิดแผล

เจ้าตัวสะอึกขึ้น ผู้ส่งวิญญาณกระตุกกลับ จับนิ้วโป้งอีกฝ่ายแปะ ทาบลงบนช่องลงชื่อ เมื่อยกขึ้น ลายนิ้วมือเปื้อนเลือดสีส้มอมเหลืองก็ปรากฏอยู่บนนั้น เกิดแสงเรืองเรืองอยู่ขณะหนึ่งก่อนวูบลง เหลือเพียงรอยเลือดติดแน่นกับผิวกระดาษ

"เรียบร้อย ทีนี้ก็มากับข้า"

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา

โตเติลกลับบ้านช้ากว่าปกติ วันนี้เป็นวันศุกร์ซึ่งเขาสวมชุดพละ และโชคดีไม่มีรายการเรียนพิเศษต่อหลังเลิกเรียน เขาจึงชวนเพื่อนสี่ห้าคนเล่นกีฬา เริ่มตั้งแต่ปลายคาบเรียนสุดท้ายต่อเนื่องไปจนถึงตอนเย็น ทุกคนอยากเตะบอลอยู่เหมือนกัน แต่อุปกรณ์ที่หาได้วันนี้มีเพียงลูกบาสเหี้ยวๆ จากมุมห้องเก็บอุปกรณ์พละ ก็ไม่ถึงกับเหี้ยวแปบ ยังพอกระเด็นได้หากออกแรงมากกว่าปกติ และมันก็ช่วยให้พวกเขาสนุกสนานคลายเครียดกันพอสมควร

โตเติลเดินเข้าบ้านตอนเกือบสองทุ่ม ไม่เห็นมีลูกค้าคู่แต่งงานตามเคย พ่อยังไม่กลับ ส่วนแม่นั่งอยู่บนโซฟาหน้าจอโทรทัศน์ สลับกับมองนิตยสารที่วางค้างบนตัก ปกติแล้วพื้นที่ส่วนนี้จะใช้รับรองลูกค้า แต่ก็เป็นที่ประจำของเจ้าของร้านเช่นกัน

"มีอะไรกินบ้างครับ"

"ไปดูในครัวสิ" แม่เหลือบมอง "เล่นกีฬามาไหม ไปอาบน้ำก่อนนะ"

"ขอกินก่อนนะแม่ หิวไส้จะขาด"

"ลูกคนนี่" เธอสำหน้าเอือมระอา แต่ไม่บ่นว่ามากกว่านั้น แล้วกลับไปสนใจละครหลังข่าวภาคค่ำช่วงที่หนึ่งต่อ ไคเคิลเดินเข้าครัว วันนี้มีกับข้าวหลักอยู่สองอย่าง พะโล้ไข่กับผัดผักรวมกุ้ง เขาตักข้าวพูนจานและนั่งกินจนอิ่มแปล้ เสร็จแล้วมาเปิดตู้เย็นคว้าสัมภาระหนึ่งเดินขึ้นชั้นบน

ตามปกติแล้วเขาไม่ค่อยได้มองตู้เสื้อผ้า¹ ที่ตั้งอยู่ด้านในของบ้านนัก เดินเข้าออกเห็นอยู่ทุกวัน เพียงแต่ไม่เคยมองอย่างพิจารณา แต่วันนี้จู่ๆจะก้าวขึ้นบันไดเขาเหลือบมองไปอย่างไม่ตั้งใจ แล้วพลันชะงัก... ไม่มีอะไรผิดแปลก จากมุมด้านข้างนี้เขาเห็นถาดผลไม้ ถ้วยน้ำชา ขวดน้ำแดง และกระถางรูป ซึ่งชวนให้ไม่สบายใจแปลกๆ คล้ายว่าเทวดาหรือเจ้าที่คลีใจให้เขามองเจ้าตุ๊กตาในกระถางรูป รวากับว่าท่านกำลังสื่อสารกับเขา...แต่เพียงวูบเดียวความรู้สึกนั้นก็ดับไป

เหมือนท่านจะเตือนภัยอะไรสักอย่างที่เกี่ยวกับไฟ

ไคเคิลยกมือไหว้ เดินขึ้นบันไดอย่างสำรวม

เขาเปิดประตูเข้าไปในห้อง กดเปิดสวิตช์ไฟ หิ้วกระเป๋าไว้บนโต๊ะคอมพิวเตอร์ หิ้วตัวลงบนเตียง นอนมองเพดานสีขาวว่างเปล่า พลังทบทวนเหตุการณ์เมื่อสักครู่ ตอนนี้เขารู้สึกว่า มันใกล้เคียงกับตอนที่เห็นครูฝ่ายปกครองคุณหลังเด็กคนหนึ่งผ่านประตูโรงเรียน ไม่ใช่แค่จาว ไม่ใช่ความทรงจำ แต่เป็นสัญญาณกระตุ้นเตือน หลังจากไม่ประสบความสำเร็จในการค้นข้อมูลเกี่ยวกับ 'ผู้สังวณาน' เขาเลิกใส่ใจเรื่องนี้แล้ว แม้ว่าพ่อกับแม่จะคุยกันลับหลังเขาแบบแปลกๆ แต่ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรที่จะไปซุกคู้ย กิจกรรมต่างๆ ในชีวิตวัยรุ่นบัดนี้มันออกจากโฟกัสของเขา เรื่องราวในปัจจุบันกลบฝังมันจนมิด แต่วันนี้มันย้อนกลับมาอีก

¹ ศาลเจ้าที่ตามความเชื่อแบบจีน เชื่อกันว่า ตู้เสื้อผ้าคือเทพที่ใกล้ชิดมนุษย์มากที่สุด ทำหน้าที่ปกป้องรักษาผู้อยู่อาศัยอยู่ในสถานที่นั้น ชาวจีนและลูกหลานไทยเชื้อสายจีนจึงนิยมจัดสถานที่ให้ท่านในฐานะเป็นเทพประจำบ้าน

ขวดน้ำแดง เก้าอี้ ครัวจอมเขี้ยบส่งเด็กผ่านประตู ผู้ส่งวิญญาณ...

เด็กหนุ่มลุกขึ้นนั่ง โยนส้มในมือเล่น จากนั้นลุกไปปิดไฟบนเพดาน แล้วเปิดคอมพิวเตอร์ทิ้งไว้แทน เขาวางส้มไว้ตรงนั้น ก่อนกลับมาอนบนเตียงอย่างเก่า ไม่รู้ว่าทำไมถึงรู้สึกดีกับความมืดสลัว เช่นนี้มากกว่าไฟสว่างจ้า คล้ายใกล้อะไรบางอย่างเข้าไปอีกนิด แต่พอขบคิดเขาก็เริ่มปวดหัว

ปล่อยวางซะ ไม่ว่ามันคืออะไร เลิกใส่ใจได้แล้ว เขาบอกตัวเอง ปิดเปลือกตาลงตั้งใจว่าจะหลับสักงีบ หลังจากนั้นจะเปิดคอมพิวเตอร์ส่องเฟซบุ๊ก หรือไม่ก็เล่นเกม คืบคลานการบ้าน จดเรื่องเครียด คิดคั่งนั้นอาการปวดหัวค่อยทุเลาลง

ผ่านไปไม่ถึงห้านาทีเขาก็ผล็อยหลับไปจริงๆ ทั้งที่ยังอยู่ในชุดพลະเนื้อตัวเหนียวเหนอะ และที่สำคัญ ยังไม่ได้สวมคอตก่อนนอน

ความอ่อนล้าจากการเล่นกีฬาเหวี่ยงเด็กหนุ่มสู่ห้วงหลับลึก แต่แล้วบางอย่างก็ปลุกเขาตื่น ไตเคิลพลิกตัว จ้วงเจีย ลูกขึ้นนั่งกลางปาดน้ำลายจากคาง เขาเกือบจะล้มตัวลงอีกครั้ง หากหูไม่ได้ยินเสียงดังกุกกักจากห้องน้ำเสียก่อน

เด็กหนุ่มเบิกตามอง ตีนตัวเต็มทีในฉับพลัน

บานประตูห้องน้ำแง้มอยู่เล็กน้อย แสงจากโคมไฟส่องจับโต๊ะไม้ และขอบรัศมีแผ่ไปเกือบถึงหน้าห้องน้ำ พรหมเชิดเท้าสีน้ำตาลกองขมอยู่ตรงนั้น ดูเหมือนซากสุนัขแห้งกรังหลังถูกรดทับเมื่อนานมาแล้ว เสียงลึกลับเจิบหาย แล้วดังมาอีก เสียง กึก...เหมือนใครผลอเตะโถสุรกันท์ตามด้วยเสียงข้าวของสองสามชิ้นหล่นลงพื้น เขานึกเห็นภาพขวดแชมพูที่ใส่ใกล้หมคถูกปัดจนร่วง

หุ่นลองเสื้อนั้นเอง หุ่นห้าวขาดสวมชุดเจ้าสาวพวกนั้น แม้ไม่มีหัว แต่บางครั้งก็รู้สึกได้ว่ามันเหลือกตามองไม่ใช่เหรอ ไตเคิล มันเล็งแกลไว้ แล้วในที่สุดคืนนี้มันคลำทางขึ้นบันไดเข้ามาในห้องแกลจนได้ เพียงแค่นี้มันหลงทางอยู่ในห้องน้ำ

ความคิดกำลังเล่นสงครามประสาทกับเขา เรียกแทนตัวเองว่า แก
อย่างกับเขาเป็นคนอื่น และสมองก็สร้างภาพขึ้นมาสอดคล้องความคิดนั้น
ด้วย...หุ่นหัวขาดตัวแข็งทื่อ ขยับแขนเงอะงะคลำผนังพลางทรงตัว ชาย
กระโปรงสีขาวลายลูกไม้ลากเรี่ยอยู่บนพื้นกระเบื้องเปียกน้ำ

บ้า! ไม่ใช่หรอก

งั้นอะไร

"นะ...นั่นใคร แม่หรือเปล่า"

บานประตูเปิดผางออกทำเอาไตเติลสะกึ่งโหยง ใครคนหนึ่งก้าว
ตามออกมา...ไม่ใช่หุ่นในชุดแต่งงาน ไม่ใช่แม่ แต่เป็นปีศาจร่างสูงสวม
เสื้อโคตยาวถึงครึ่งน่องกับหมวกปีกกว้าง เจาปีกหมวกบดบังใบหน้า แต่
เห็นชัดเจนว่านั่นตาลูกวาบชั่วขณะ ลมพัดมาอึกระลอก ชายเสื้อโคตตัว
นั้นสีสับัดเหมือนปีกที่หุบอยู่ ในก้าวแรก รองเท้าบูตพื้นแข็งเหยียบปรม
เช็ดเท้า จากนั้นเท้าอีกข้างก้าวเหยียบพื้นห้องดัง กิก สองเท้าก้าวสลับ
เนิบนาบเข้าหาเด็กหนุ่ม กิก กิก กิก...กระทั่งมาหยุดอยู่ปลายเตียง

"ข้าไม่ชอบกายหยาบของมนุษย์" ผู้มาเยือนกล่าวเสียงทุ้มลึก
ไตเติลตื่นจากภวังค์ หวาดเสียงร้องสั้นๆ กระดกตัวลอยไปหัวเตียง โมเดล
หุ่นแบทแมนที่เขาตั้งไว้บนนั้นล้มหน้าคว่ำ "นอกจากเป็นภรรยาน่าอัศจรรย์
แล้วยังอายุสั้นอีกด้วย คุณเจ้าสิ ไม่ทันไรโดนขานนี้แล้ว"

"ยะ...อย่าเข้ามานะ" ไตเติลรวบผ้าห่มมากอดแนบอก หัวใจเต้น
รัว ตัวสั่นเทาเหมือนลูกนก

ชายลึกลับถอดหมวกออก เผยใบหน้าคมเข้ม ผมหสั้น นวดคื่นครีမ်
ข้างแก้มเหมือนไม่ได้โกนมาสองสามวัน และนั่นตาลูกนั้น...แม้มองไม่เห็น
ชัดเจนเพราะห้องมืดสลัว แต่เด็กหนุ่มสัมผัสได้ว่าเป็นสายตาคมกริบลึกล้ำ
มือข้างที่ถือหมวกลดลงข้างตัว แล้วหมวกก็พลันหายวับเข้าไปในกระเป๋
เสื้อราวกับเล่นกล ทำที่นั่นกระตุ่นความทรงจำบางอย่างของเขาจนขมับ
เต้นตุบๆ

เสียงแม่ย่าเท้าติ๋งๆ ขึ้นบันไดมา "ไตเติล เป็นอะไรหรือเปล่า"

ปีศาจเสื้อโคทหันมองประตูห้อง โคมไฟบนโต๊ะคอมพิวเตอร์ปล้น
คิดๆ คับๆ รวากับการหันนั้นทำให้กระแสปลังงานสะกด ก่อนกลับมาส่องแสง
นึ่งอีกครั้ง

"ไคเคิล เมื่อก็เสียงลูกร้องหรือเปล่า"

ประตูไม่ได้ล็อก เขาจะร้องขอความช่วยเหลือให้แม่เปิดประตูเข้า
มา หรือพุ่งตัวไปยังประตูเปิดออกไปหาแม่ก็ได้ แต่ถ้อยคำกลับติดอยู่ใน
ลำคอ อีกทั้งเนื้อตัวก็อ่อนเปลี้ย ปีศาจหันกลับมาองเขา ยืนนิ่งเฉย ดูไม่
ยี่หระหากจะมีใครเปิดประตูเข้ามาพบเห็น ในท่าที่นิ่งเฉยนั้นบ่งบอกว่า
กำลังรอให้เด็กหนุ่มจัดการสถานการณ์ จัดการอย่างไรก็ได้ตามใจ

แม่เริ่มเคาะประตูอีก ไม่ใช่เคาะก็อกๆ แต่ใช้ฝ่ามือตบปังๆ
"ไคเคิล!" เขานึกภาพแม่ได้ชัดเจน มือหนึ่งทาประตูอยู่ อีกมือจับลูกบิด
พลางเอียงหน้าเงี่ยหูฟัง "ไคเคิล! แม่จะเข้าไปแล้วนะ!"

"อย่าครับ!" เขาร้องบอก อย่างน้อยเขาคควรบอกให้แม่หนี แต่
ไม่เข้าใจทำไมจึงพูดต่อแล้วว่า "แม่ ผมไม่เป็นไร เมื่อก็เพื่อนมันแกล้งใน
เฟซบุ๊ก มันส่งคลิปผีมาให้คุณนะ"

"แน่ใจนะว่าลูกไม่เป็นไร"

"แน่ใจครับ"

เป็นความรู้สึกวูบหนึ่ง ความรู้สึกแปลกประหลาดที่ผลักดันให้คำพูด
เหล่านั้นผ่านปากออกไป หลังจากนั้นความกลัวก็เข้ามาเกาะกุมเขาไว้
พร้อมกับความเจ็บที่ปกคลุมลงมา ปีศาจยืนนิ่งอย่างสบายๆ ขณะแม่คง
ยืนอยู่หน้าประตูด้วยความว้าวุ่น เขาค่อนข้างมั่นใจ มือข้างหนึ่งของแม่คง
ยังจับลูกบิด ยังลังเลว่าจะเปิดประตูหรือไม่ เขารู้วาระหว่างแม่กับลูกชาย
วัยรุ่นย่อมต้องมีช่องว่าง เช่นเดียวกับพ่อกับลูกสาวที่กำลังแตกเนื้อสาว
เป็นช่องว่างที่วัยรุ่นพออกพอใจและพยายามถ่างให้กว้างขึ้น ขณะที่คน
เป็นพ่อเป็นแม่มักจะหาทางถมให้เต็ม ช่องว่างนี้เองทำให้แม่ขังใจ

อย่างไรก็ตาม หากแม่ร้องถามอีกครั้ง เขาคงร้องขอความช่วยเหลือ
หรือไม่ก็ตะโกนบอกให้รีบหนีไปจริงๆ แต่แม่ไม่พูดอะไรอีก มีเพียง

เสียงรอนเท้าแตะที่ไต้ในบ้านค้างห่างออกไป ตามมาด้วยเสียงเดินลงบันได
คงตกลงใจให้พ่อเป็นคนเข้ามาถามไถ่แทน ไตเคิลไม่รู้ว่่าพ่อติดธุระอะไร
ตอนค่ำวันศุกร์ แต่คงใกล้ถึงบ้านแล้ว

"คราวนี้จะคุยกันได้หรือยัง" ชายลิกกลับพูด

นี่ต้องเป็นผืนแน่ๆ

เด็กหนุ่มค่อยๆ ขยับตัว วาดขาลงจากเตียงอย่างกล้าๆ กลัวๆ เอา
หลังแนบตู้เสื้อผ้าขยับเสียบผนังไปจนถึงหน้าประตูห้อง ต้องเป็นผืนแน่
พอเปิดไฟเขาก็จะตื่น หรือไม่ปีศาจก็จะหายไป เขาเลยตะปบสวิทช์ไฟ บีบ!

ไฟเพดานกะพริบสองสามที แล้วสว่างจ้า

ปีศาจยังอยู่ ดูไม่มีอะไรกริ่งเกรงแสงสว่าง ไตเคิลเบิกตา อ้าปาก
ค้าง ก่อนหน้านี้เสื้อโคตเป็นสีทึมๆ เหมือนร่างเงา ทว่าภายใต้แสงไฟสว่าง
มันเป็นสีน้ำตาลคล้ำกึ่งเทาหม่นแบบถ่านหุ่ย ทั้งเสื้อ กางเกง รองเท้า
เครื่องแต่งกายทุกชิ้นเป็นเฉดสีเทา ดูกระดำกระด่างหนักบ้างเบาบ้าง ไม่
เว้นแม้แต่สีผิวก็ดูซีดเขียวเกือบเทาด้วย รวากับว่าผู้ชายคนนี้หลุดออกมา
จากจอโทรทัศน์ขาวดำสมัยเก่า

ไตเคิลร่ำร่ำจะเปิดประตูละวิ่งออกไป

"มานั่งสิ" ชายลิกกลับบ๊วยไปไปที่เตียง ส่วนตัวเองเลื่อนเก้าอี้ตรง
โต๊ะคอมพิวเตอร์ออกมานั่ง ท่วงท่าการเคลื่อนไหวนั้นเข้าขั้นสง่างาม ขา
กางเล็กน้อย เอนหลังพิงพนัก ชายเสื้อโคตเรียวกว้างห้อยลงมาถึงข้อเท้าไว้
บนผิวกระเบื้อง

ไตเคิลมองไปทางห้องน้ำ บานประตูติดกลับมาอยู่ในท่าเปิดแง้ม
คงเดิม ความมืดสลัวยืดยาวที่หลังประตู แม้จะรู้อยู่เต็มอกว่ามันเป็น
ห้องแคบๆ ที่คุ้นเคย แต่ตอนนี้กลับให้ความรู้สึกลึกลับและไม่น่าไว้วางใจ
เหมือนห้องน้ำในบ้านร้าง

"ข้าบอกให้มานั่ง"

เด็กหนุ่มสะดุ้ง น้ำเสียงชายลิกกลับไม่ได้เกรี้ยวกราด แต่พูดเรียบๆ
ทว่าทรงอำนาจเกินกว่าจะขัดขืน ไตเคิลคล้อยลู่กลับประตู แล้วค่อยๆ ขยับ

มานั่งบนเตียง รวบผ้าห่มมาไว้บนตักอีกครั้ง "คะ...คุณเป็นใคร"

"นอกจากอายุสั้นกันแล้ว ยังความจำสั้นอีกด้วย"

"เอ่อ..." ไตเติลอ้าปาก ได้ยินคำพูดตัวเองแผ่วเบา "ผู้ส่งวิญญาณ"

"ถูกต้อง"

"ผมตายแล้วหรือ"

"ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดี ข้าคงจัดการได้ง่ายขึ้น"

"คุณต้องการอะไร อย่าเข้ามานะ..." เด็กหนุ่มนวดขมับ กดเปลือกตา แล้วมองใหม่ "ต้องฝันแน่ๆ ผมฝันอยู่"

"ไม่ใช่" ชายลึกลับว่า "ข้าจะทวนความจำให้เจ้าสักนิด..." เขาเปิดชายเสื้อโคตเผยให้เห็นค้ำมมิดที่เหน็บติดเข็มขัด ไตเติลรู้สึกว้าวุ่นเป็นที ขาร้อนผ่าวขึ้นทันที "เจ้าได้ผลจากมิดเล่มนี้ เพราะข้าต้องทำลายมนตร์สะกด"

"คุณ..." เด็กหนุ่มมองอีกฝ่ายอย่างพิศพาเคราะห์ "โซเซ...เซโซ..."

"ระวังปาก ข้าชื่อเตโซ"

"เตโซ"

เตโซ เขารู้จักชื่อนี้ ใช่ เคยได้ยินมาก่อน จากความฝันหรือไม่ก็อดีต เตโซ! ผู้ส่งวิญญาณ!

ความตื่นกลัวลดระดับลง ความตื่นเต้นและสับสนแทรกเข้ามาแทนที่ เด็กหนุ่มกะพริบตาปริบๆ มองสำรวจบุคคลตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า "เราเคยรู้จักกัน! โซใหม่...ผมเคยฝันเห็นคุณ" เขาลุกจากเตียง ขยับเข้าหาอีกฝ่ายพลางยื่นมือมาข้างหน้า

"อย่าแตะต้องข้า"

"ผมแค่...อยากรู่ว่าคุณมีตัวตนจริงๆ หรือเปล่า" ไตเติลเฝ้าปาก ยังยื่นมือต่อ

ผู้ส่งวิญญาณกลอกตาเปล่าๆ แล้วล้วงกระเป๋าเสื้อ ทำเอาไตเติลชะงักกึกเกือบจะถอยกรูด แต่สิ่งที่หยิบออกมาไม่ใช่อาวุธ เท่าที่เห็น มันคือกระดาษเอสี่พับไว้สองทบอย่างลวกๆ

"รับไปสิ ข้ามาเพราะเรื่องนี้"

ไม่มีทางเลือก ไตเคิลจับขอบกระดาดึงจากมืออีกฝ่าย แล้วมองหน้าสลับกับมองกระดาด จากนั้นเขาก้าวถอยหลังไปนั่งบนเตียง คลีกระดาดออกอ่าน

หนังสือตอบรับเข้าร่วมโครงการผู้ส่งวิญญาณฝึกหัด

ชื่อ-สกุลในชาติปัจจุบัน : คินณภพ ศรีทอง

ภูมิลำเนา : โลกมนุษย์

เข้าร่วม

ลงชื่อ _____

ปฏิเสธ

ไม่ว่าข้าพเจ้าเคยตั้งสัตยอธิษฐานขอเป็นผู้ส่งวิญญาณไว้ในภพชาติใด

ข้าพเจ้าขอสละถ้อยสัจจะนั้นนับแต่นี้เป็นต้นไป

ลงชื่อ _____

รายละเอียดมีอยู่เพียงเท่านั้น แต่ทำเอาไตเคิลขมลูก ยิ่งข้อมูลน้อยยิ่งคุลิกลับ "นี่มัน...อะไรครับ"

"ก็ตามนั้น ไม่เห็นมีอะไรซับซ้อน"

"หมายความว่า ในอดีต หมายถึงในชาติก่อนๆ ผมเคยตั้งความปรารถนาอยากเป็นผู้ส่งวิญญาณ...เหมือนคุณ"

"หมายความว่า ในอดีตกาลนานไกล เจ้าเคยตั้งความปรารถนาอยากเป็นผู้ส่งวิญญาณผู้หนึ่ง และอยู่ในระหว่างสังสมบารมีเพื่อจะเป็น"

"อดีตที่วุ่นวายแกล้งโหดครับ"

"ข้าไม่รู้" เติชตอบเรียบๆ "แต่คงนานมากจนเจ้านึกไม่ถึง"

เด็กหนุ่มก้มมองกระดาษ แล้วเงยหน้าอีก "ถ้าผมลงชื่อเข้าร่วม
และผ่านการอบรม ผมจะได้เป็นเหมือนคุณเลยไหม"

"ข้าไม่ใช่ผู้หยิ่งรู้ว่าเจ้าจะได้เป็นเมื่อไร ข้าบอกได้แค่ตามหลักการ
หากไม่ล้มเลิกเสียก่อน ถึงวันหนึ่งเจ้าก็จะได้เป็น และการเข้าร่วมอบรม
ครั้งนี้ ไม่ว่าเจ้าจะผ่านบททดสอบหรือไม่ ก็ถือว่าเป็นการสั่งสมบารมีทำให้
เข้าใกล้เป้าหมายไปอีกก้าว"

"มันเป็นยังไงเหอครับ การเป็นผู้ส่งวิญญาณนะ" เด็กหนุ่มถาม
"คุณต้องทำอะไรบ้าง"

"ออกล่า ส่งวิญญาณที่ตกค้างไปยังภพหน้า ไม่มีอะไรมากกว่านั้น
ตกลงว่าเจ้าจะเลือกอย่างไร"

"ผมขอเวลาคิดหน่อยได้ไหมครับ"

"ให้ห้านาที ตามเวลาโลกมนุษย์"

"หา! แค่นี้เองเหอ คุณกลับมาใหม่วันหลังได้ไหม"

"เจ้าหนู" เติชยับตัว กอดคอ "ข้าเบื่อและอยากกลับเดิมทีแล้ว
เจ้าจะเลือกอย่างไรก็เลือกมา" เขาเว้นจังหวะนิดหนึ่ง ก่อนเสริมว่า "ข้าจะ
บอกให้ หากปักใจจริงเจ้าจะไม่ลังเลนานนักเหอ ความลังเลเป็นเครื่อง
สะท้อนว่าเจ้าอาจจะทิ้งเส้นทางนี้ไปแล้ว และนั่นไม่ใช่ความผิดบาปอะไร"

"ก็ได้ๆ ขอห้านาที" ไตเคิลหันกลับหลัง พูดยิ้มรำกับตัวเอง

ตั่งสติ! ไตเคิล ตั่งสติหน่อย! ความหวาดกลัวภูตผีปีศาจหายไป
หมดแล้ว เหลือแต่ความสับสน *เฮอะ คราวนี้ก็คิด...*

ถ้านี่คือความฝัน มันจะไม่มีผลอะไร ไม่ว่าเจ้าจะเลือกยอมรับหรือ
ปฏิเสธ ไม่ช้าไม่นานเขาก็จะตื่นขึ้น

แต่ถ้านี่เป็นความจริง หากเลือกยอมรับ เขามั่นใจว่าสิ่งที่จะได้พบ
เจอนั้นค่อนข้างอันตรายและน่ากลัว อาจถึงแก่ชีวิต แต่หากคิดว่าเมื่อถึง
วันหนึ่งจะได้เป็นแบบผู้ชายคนนี้...ไตเคิลหันไปมอง อีกฝ่ายมองตอบ นิ่ง

นี่ในท่ากอดคอกรวกับหุ่นขี้ผึ้ง...ให้เป็นแบบนี้ ก็ไม่เลวนัก คุณเทดี้ ไม่รู้สิ ไม่รู้จริงๆ มันพูดลำบาก อีกปัญหาหนึ่ง เขาจะบอกพ่อกับแม่ว่าอย่างไร พ่อครับ ผมจะหายตัวไปสักพักนะ พอที่ผมจะไปฝึกวิชาล่ำวัญญาณ หรือแม่ ไม่ต้องห่วง ผมออกไปทำเรื่องอันตรายนิดหน่อย บ้าชะมัด

แล้วถ้าปฏิเสธล่ะ เขาก็ใช้ชีวิตไปอย่างนี้ แต่มันจะไม่ใช้ชีวิตที่ปกติ สุขนักหรือ ไม่รู้ว่าต้องใช้เวลานานแค่ไหนกว่าเขาจะสลัดเหตุการณ์วันนี้ ออกจากหัวได้ หรือบางทีอาจไม่ได้เลย มันจะหลอกหลอนเขาไปทั้งชีวิต ขึ้นร้ายแรงที่สุดคือหลอนจนเป็นบ้า เขาจะแยกไม่ออกกว่าเป็นฝันหรือจริง

"หมดเวลา" ผู้ส่งวิญญาณพูด

ไคเคิลหันกลับมา "คุณมีคำแนะนำไหมครับ คำแนะนำดีๆ มักมาในนาทีสุดท้ายเสมอนะ"

"ไม่มี" เทดี้ตอบที่อู "ข้ามีแค่ทางเลือกให้เจ้า"

"ซึ่งนั่นก็คือ..."

"ยอมรับแล้วเดินผ่านประตูข้ามภพไปกับข้า กลับสู่เส้นทางเดิมที่เจ้าเคยเดินมา หรือไม่ก็ปฏิเสธแล้วนั่งอยู่ที่นี่ เริ่มเดินไปบนเส้นทางใหม่"

ไคเคิลขบคิดตามถ้อยคำนั้น

ในที่สุดเขาก็วางกระดาษลง ลุกจากเตียงยืนสำรวจตัวเอง เขายังอยู่ในชุดพลมะยมมลาย ทางเงวอร์มสีน้ำเงินเข้มกับเสื้อคอปกสีฟ้าทอจากผ้าไหมเรียบๆ อยากอาบน้ำเต็มแก่ แต่คงไม่มีเวลา เขาน่าจะเชิ้อพังแม่ที่บอกลให้อบน้ำเสียก่อน เอาเถอะ อย่างน้อยก็กินข้าวเย็นแล้ว

ไคเคิลเปิดตู้เสื้อผ้า คคว้าเสื้อแจ็กเกตผ้าร่มสีคำออกมา เปิดลิ้นชักหยิบถุงเท้าหนึ่งคู่ ตรงมุมห้องหน้าประตูมีรองเท้านักเรียนเก่าคู่หนึ่งที่เขาสักไว้ คู่นี้เล็กเกินไปแล้ว แต่ยังคงสภาพดี คงไม่มีทางเลือกเพราะคู่ที่ใส่พอดีตอนนี้อยู่ชั้นล่าง เขาสวมถุงเท้าอย่างรวดเร็ว ก่อนไปหยิบรองเท้ามาสวม ปรากฏว่ามันคับแน่นเล็กน้อยแม้ไม่ได้ร้อยเชือกผูกรองเท้า

จากด้านนอก มีเสียงเดินขึ้นบันไดมา

ไคเคิลเดินมาลงห้อง "พร้อมครับ"

"ลงชื่อ" ผู้ส่งวิญญาณว่า

"อ้อ"

เขาคว่ากระดาศแผ่นนั้นมาวางกับโต๊ะคอมพิวเตอร์ หยิบปากกา
ออกมากดเปิด

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

"ไคเคิล นี่พ่อนะ" เสียงพูดดังมาจากหน้าประตู ช่วงหนึ่งเขา
ชะงัก เหลือบมองช่องลงชื่อปฏิเสศที่อยู่ใต้ลงมา "ขอพ่อเข้าไปหน่อย
ไคเคิล ลูกทำอะไรอยู่"

เด็กหนุ่มเขียนชื่อบนกระดาศ แล้วส่งคืนให้ผู้ส่งวิญญาณ อีกฝ่าย
รับไปดู สีหน้ายังคงเรียบเฉยขณะยิงคำถาม "แนไจนะ"

ไคเคิลไม่ตอบ เขาแค่พยักหน้า ตอนนี้อยู่เริ่มจับลูกบิดหมุนดู แล้ว
เหมือนหันไปบอกแม่ว่า ให้ไปเอาบุญแจมา โชคดีที่เขาคลิกได้

"ทำไมเลือกเช่นนี้" เคโซถาม

"คุณบอกว่า 'กลับสู่เส้นทางที่เคยเดินมา' ผมรู้สึกว่ายาน้อยก็
มีต้นทุนอะไรก็ตามที่ผมเคยทำได้ ฟังแล้วชวนให้อุ่นใจว่าการนับหนึ่งใหม่
บนอีกเส้นทางหนึ่ง" เด็กหนุ่มมองผู้ส่งวิญญาณ "ผมคงไม่ได้กลับมาที่นี่
อีกใช้ไหมครับ"

"คงอย่างนั้น"

ไคเคิลนึกขึ้นได้ว่า โทรศัพท์มือถืออยู่ในกระเป๋ากางเกง เขารีบ
ควักออกมาดู ไม่แน่ว่าเข้าไปปากโน้นแล้วมันอาจยังใช้งานได้อาจใช้โทร.
คุยอธิบายกับแม่หรือพ่อภายหลัง แต่ก่อนอื่น...เขากดเข้าหน้าเฟซบุ๊ก แล้ว
อัปเดตสถานะสั้นๆ ว่า

กลับสู่ทาง

สถานะดีมาก ถ้อยคำสั้นๆ และรู้สึกกลับ เขาคงเหนื่อยแต่แค่นี้ แต่
อดใจไม่ให้จนต้องพิมพ์เพิ่มเติมในบรรทัดถัดมาว่า *ไม่รู้ว่าจะได้กลับมา
มั๊ย #ร้องไห้หนักมาก* ก่อนหน้านี้เป็นแฮชแท็กยอดนิยมของยุคนี้เลย
ไม่ใช่ไม่ได้

เสียงพวงกุญแจขยับกริ่งกริ่งอยู่หน้าห้อง เมาขยับรูปไหวได้ช่อง ประตู ไตเติลยัดโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋ากางเกงดั้งเดิม ขยับไปคว้า แจ็กเกตมาถือไว้ "ไปกันเถอะครับ ก่อนที่ผมจะเปลี่ยนใจ"

ผู้ส่งวิญญาณจับลูกบิดประตู ค้างบานประตูที่เปิดแง้มอยู่ปิดรับ นิ่งอยู่ชั่วครู่ แล้วเปิดออกอีกครั้งเผยให้เห็นอีกโลกหนึ่ง

ลมเย็นเยือกพัดพริ้วเข้ามาในภพมนุษย์ หอบกลิ่นอับเก่าคล้ายกลิ่นห้องใต้ดินหรือสุสานร้างมาปะทะหน้าไตเติล เป็นกลิ่นที่สมองของเขา ผูกโยงเข้ากับความตายทันที

"เข้าไปสิ"

เด็กหนุ่มมองฝ่าความมืดหลังช่องประตู กลืนน้ำลายเอื๊อก ตัวสั่นเยือกขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ แต่ในที่สุดเขาก็ก้าวผ่านเข้าไปทั้งตัว ผู้ส่ง-วิญญาณก้าวตาม ผลักประตูปิดตามหลัง ขอบประตูจับเข้ากับกรอบวงกบอย่างนิ่มนวล ตัดกระแสอากาศระหว่างสองโลกจนขาดสะบั้น เกิดเสียงลมดังฟู่เบาๆ ส่งท้าย ในเวลาไล่เลี่ยกับที่ประตูห้องนอนเปิดออก

สองสามีภรรยาก้าวเข้ามาในห้อง พวกเขาไม่พบลูกชาย พบแต่เพียงกลิ่นอายแห่งความตายและเศษผงฝุ่นสีเทาบนผิวกระเบื้อง

2

"ผมเคยมาที่นี่แล้ว..."

ไต่เคิลหลุดปากพูดหลังประตูปิดจับ อากาศไหลวนกลบกลิ่น บริเวณนั้นทันใด เขาหันมองรอบตัว รู้สึกวิ่งเวียนชั่วขณะ และคล้ายกับว่าเขามีครอบครัวจะพุ่งเข้ามาสัมผัสทักทาย เมื่ออาการนั้นหายไปสายตาเขาค่อยเริ่มปรับสภาพ เห็นเค้าโครงตึกเก่าร้างท่ามกลางความมืดสลัว เบื้องหน้ามีอาคารชั้นเดียวอยู่หลังหนึ่ง มีรูปปั้นยักษ์ยืนเฝ้าประตูสองข้าง

สิ่งเหล่านี้กระตุ้นเตือนความทรงจำเขา

"ผมเคยมาแล้ว" เด็กหนุ่มย้ำ "มันคือกรุงเทพฯ ในแบบที่เป็นเมืองร้าง...ไม่ใช่ มันชื่อว่า..." แล้วมองผู้ส่งวิญญาณ

เดโชจะเฉลยก็ได้ แต่เลือกที่จะนิ่ง ปล่อยให้เด็กหนุ่มตะกายออกจากเขาวงกตแห่งความทรงจำเอง ซึ่งได้ผล "อุโมงค์สี่แพร่ง" ไต่เคิลพูดออกมาจนได้ "ใช่แล้ว คำนี้ละ" ไม่ใช่คุณอัศวินกับผู้คุมวิญญาณ แต่เป็นอุโมงค์สี่แพร่งกับผู้ส่งวิญญาณ

อุโมงค์สี่แพร่ง...ราวกับคำนี้คือกุญแจวิเศษ ไขเปิดกล่องความทรงจำ

ที่ซุกซ่อนอยู่ในจิต ซึ่งเขาเองค้ำหามานาน เรื่องราวพิลึกพิลั่นเมื่อเกือบสามปีก่อนไหลพรูออกจากกล่องที่ว่า เติมเข้ากับผืนภาพอดีตอันว่างแหว่งมากขึ้นเรื่อยๆ

"เมื่ออยู่ในโลกวิญญาน ความคิดและการเคลื่อนไหวจะปราศเปรี้ยวกว่า" เตโชพูด

เด็กหนุ่มมองหน้าอีกฝ่าย "เราเคยผ่านเรื่องร้ายๆ มาด้วยกันใช่ไหมครับ เกี่ยวกับบุญแฉและปีศาจ"

"ทำนองนั้น" เตโชตอบ แล้วออกคำสั่ง "ตามข้ามา"

พวกเขาเดินตรงไปยังอาคารเบื้องหน้า อาคารสำนักงานเป็นอาคารหลังเดียวที่ผู้ส่งวิญญานทุกคนจะเข้าทางประตูหน้าเสมอ ยกเว้นแต่มีกรณีฉุกเฉิน ระหว่างทางเด็กหนุ่มคลีแจ็กเกตออกมาสวม รูดซิปปั่นถึงกลางอก ขณะนี้เสื้อผ้าเขาเป็นโทนสีค้ำกลืนกับสภาพแวดล้อมแล้ว พอก้าวขึ้นบันไดเคีย ไคเคิลพบว่ายักษ์เฝ้าประตูทั้งสองไม่ใช่เพียงรูปสลัก

"โอ้! สวัสดิ์" สวัสดิ์ชะงักตัวลงมา "จำแทบไม่ได้แน่ะ กรวານี้ไม่ได้มาในฐานะเชลยใช่ไหม ท่านเตโช"

ไคเคิลอ้าปากค้ำ ยักษ์อีกคนหนึ่งไม่พูดจา เพียงแค่พยักหน้าให้เขาคงนึกชื่อทั้งคู่ออก หากไม่มัวแต่ตกใจกับรูปลักษณ์ภายนอก

"เอ่อ...เอื่อ..."

"ทุกคนพร้อมกันแล้วใช่ไหม" เตโชพูดไปอีกเรื่อง

"เหมือนเคย ท่านทำงานหนักและมาที่หลังเสมอ" สวัสดิ์ตอบ ยึดตัวขึ้น ผายมือเป็นเชิงเปิดทางทั้งที่ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น เตโชเดินผ่านเข้าข้างใน ไคเคิลพลันจำได้ว่า ทางเข้านี้เคยมีประตูไม้ขนาดใหญ่สลักลวดลายวิจิตรพิคั่นอยู่ แต่บัดนี้ไม่มีแล้ว อีกทั้งกรอบประตูยังแตกยับเยินเหมือนปากดำ เด็กหนุ่มทำอะไรไม่ถูกอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายเขาได้แต่ฉีกยิ้มแห้งๆ ให้ทหารยามทั้งสอง จากนั้นเร่งฝีเท้าตามผู้ส่งวิญญานเข้าไปด้านใน

เมื่อเปิดประตูเข้าไปข้างในสำนักงาน ห้องรับรองด้านหน้าว่างเปล่า

เครื่องคอมพิวเตอร์ของเทียนไขก็ไม่อยู่บนโต๊ะ เตะชิงพาเด็กหนุ่มเดินคัด
ตรงไปเปิดประตูห้องประชุมใหญ่ และเห็นทุกคนอยู่พร้อมหน้ากันที่นั่น
วูบแรก ไคเคิลรู้สึกสับสน ทุกคนที่อยู่ในห้องนี้ล้วนแต่ดูแล
ประหลาด แต่ใช้เวลาอยู่คิใจหนึ่งเขาค่อยจดจำบางคนได้

เทียนไขหันมา "เฮ้! ดูซิ ใครมา" พูจบ ก็เดินกึ่งวิ่งมาหยุดอยู่ต่อ
หน้าเด็กหนุ่ม "เจ้าโตขึ้นเยอะนะ"

"เทียน" ไคเคิลพูด "น้ำเทียนไข เอ่อ...ทำไมโพนหัวเป็นสีฟ้าครับ"

"อ้อ" เทียนไขยิ้มเจื่อน "ข้าโดนลงโทษนิดหน่อย เรื่องมันยาว ข้า
ต้องขอโทษเจ้าด้วยเหมือนกัน คือ..."

"เรื่องมันแล้วไปแล้ว และนี่ไม่ใช่เวลารื้อฟื้น" เตะพูด ควักหนังสือ
ตอบของไคเคิลออกมาส่งให้บรรณารักษ์

"หลักฐาน ไซ่ คราวนี้ก็ครบแล้ว" เทียนไขรับกระดาดไป ยึดออก
สุดตัวระวังไม่ให้ไกล้เปลวโพนศีรษะ แล้วหมุนตัวเดินกลับไปยังโต๊ะตัว
เล็กมุมห้อง

ภายในห้องสว่างด้วยแสงไฟสีส้มหม่นหลายดวงบนเพดาน แม้
ไม่สว่างจ้า แต่มองเห็นได้ตลอด จากความทรงจำของไคเคิล โต๊ะตัวใหญ่
จะตั้งอยู่กลางห้อง แต่ตอนนี้มันถูกเลื่อนไปเกือบชิดผนังด้านซ้าย ตรงกลาง
เลยว่างโล่ง ส่วนทางขวามือมีโซฟายาววางชิดผนัง ผู้ส่งวิญญาณที่เหลือ
นั่งอยู่ตรงนั้น และถักเย็บไปมีผู้เข้าร่วมโครงการนั่งอย่างสำรวมอยู่บน
เก้าอี้ไม้

เตะโซเดินไปสมทบกับพวกเขา ไคเคิลเดินตาม เขาจำผู้ส่งวิญญาณ
ทั้งสองได้ทันที เด็กหนุ่มยกมือไหว้อยอดปรากการ ตามด้วยไหว้จุบรรพต
ทั้งสองไม่ได้รับไหว้อย่างผู้ใหญ่บนโลกมนุษย์ เพียงแค่พยักหน้ารับ จุ-
บรรพตยิ้มให้อย่างเป็นกันเอง จากนั้นไคเคิลหันไปทางคนแปลกหน้าทั้ง
สองคนที่นั่งอยู่ถัดไป จะว่าคนก็คงไม่เชิงนัก จากลักษณะที่เห็นเขาไม่
กล้ามองพิจารณาตรงๆ ด้วยซ้ำ แ่ยิ้มให้ แล้วรีบหลบสายตา

หัวหน้าอุโมงค์สี่แพร่งยืนขึ้น "เอาละ มาพร้อมกันแล้ว" เขาเดิน

คัดห้องไปยังอีกฟาก อ้อมไปยืนหลังโต๊ะตัวใหญ่ ท่าทางเป็นงานเป็นการ คุุบริรพตลุกขึ้นตามไปติดๆ พร้อมกับส่งสัญญาณให้ผู้เข้าร่วมโครงการ ยกเก้าอี้ตามมา ทั้งสองคนที่นั่งอยู่ก่อนแล้วปฏิบัติตามทันที ไคเคิลหัน เงอะงะ ก่อนคว้าเอาเก้าอี้เปล่าแถวนั้นตามไปด้วย

ผู้เข้าอบรมทั้งสามมานั่งเรียงกันอยู่หน้าโต๊ะ ไล่จากขวามาซ้าย เด็กสาวจากเมืองบาดาล คนครึ่งสัตว์จากป่าหิมพานต์เก่า และเด็กหนุ่ม จากโลกมนุษย์ คุุบริรพตนั่งห่างออกไปทำหน้าที่ที่พี่เลี้ยงกลายๆ เทียนไข เข้าประจำที่ นั่งสงบปากสงบคำอยู่ที่โต๊ะทำงานส่วนตัวตรงมุมห้อง ส่วน เตโชทิ้งตัวนั่งบนโซฟายาวอยู่ฟากตรงข้าม ไม่เพียงแต่ไม่ไปนั่งรวมกับ คนอื่นๆ แต่เขายังเอนหลังอย่างเบื่อง่าย

ชายชราเหลือบมองเตโชนิดหนึ่ง แต่ไม่ว่ากล่าวอะไร ยอดปราการ ยืนนิ่งเฉย รอคอยทั้งเด็กๆ เลิกคืบยุกยิกจนห้องประชุมเงียบกริบ จากนั้น เขาเปิดปากพูดอย่างเป็นทางการ

"สวัสดิ์ทุกคน ขอต้อนรับสู่โครงการอบรมผู้ส่งวิญญาณฝึกหัดครั้งที่...เอ่อ..." เขาหันไปทางเทียนไข บรรณารักษ์แห่งอูโมงค์สี่แพร่งเลิกคิ้ว ทำท่าจะหันไปเคาะนิ้วบนแป้นพิมพ์ แต่ชายชราก็พูดต่อเสียก่อน "ครั้งที่เท่าไรก็ช่างมันเถอะ เขาเป็นว่าจัดกันมาหลายครั้งหลายรุ่นแล้ว และแต่ละครั้งก็ทิ้งช่วงห่างกันมาก สำหรับครั้งนี้มีรายชื่อผู้มีสิทธิเข้าร่วมสี่ราย แต่ ปฏิเสธไปหนึ่ง เลยเหลือพวกเจ้าทั้งสาม" เขามองผู้เข้าร่วมโครงการ ทำให้ ผู้เข้าร่วมอบรมตัวเกร็งกันเล็กน้อย

"ก่อนอื่น ข้าขอแนะนำเบื้องต้นก่อน สถานที่แห่งนี้คืออูโมงค์-สี่แพร่ง เป็นสถานที่ซึ่งวิญญาณบางส่วนหลุดเข้ามาตกค้าง หรือไม่ก็หลบหนีมาซ่อนตัว เราเป็นผู้ส่งวิญญาณ ทำหน้าที่ส่งเจ้าพวกนี้ไปสู่ภพหน้า ปกติแล้วเราจะมีสี่คน แต่ตอนนี้เป็นจังหวะเว้นช่วง เหลืออยู่แค่สาม... เหมือนกับพวกเจ้าตอนนี้เลย แปลกดี" พูดถึงตรงนี้ เตโชยับตัวเปลี่ยน ท่านั่ง ตั้งใจฟังมากขึ้น

"ข้าขอแนะนำให้รู้จัก ข้าชื่อยอดปราการ เป็นหัวหน้าของที่นี่ นั่น

คุจบรรพต" ชายร่างใหญ่ยกมือเป็นเชิงทักทาย "ที่นั่งอยู่นั่น เคโซทสึน" เด็กทั้งสามหันกลับมามอง ชายหนุ่มเพียงแค่มองตอบ ไม่แสดงท่าทีใด "อ้อ และนั่นเทียนไข เป็นผู้ช่วยของเรา"

"ข้าชื่อโซคือนันคกาล" เทียนไขชูมือ พูดเสียงดัง "บรรณารักษ์ นักค้นคว้า ผู้รวบรวมข้อมูล เลขาฯ และอื่นๆ"

"พวกเจ้าเรียกเขาว่าเทียนไขได้ เขาจะเป็นผู้อบรมภาคทฤษฎีให้เออาละ คราวนี้ก็ออกมาแนะนำตัวทีละคนครั้งนี้" ยอดปราการเดินอ้อมมุมโตะออกมา คัดข้ามห้องมานั่งบนโซฟากับเคโซ โดยต่างขยับไปด้านปลายเว้นช่องว่างตรงกลางไว้

"เด็กสองคนนั้นหน่วยก้านคิ" เคโซพูด

"ส่วนเด็กของเจ้าคุณ่าเป็นห่วง" ท่านหัวหน้าว่า "แต่ก็พูดไม่ได้หรอก เจ้าหนูนี้มันมาแปลกตั้งแต่แรก"

พวกเขาหยุดสนทนาแค่นั้น หันไปจับตาดูเด็กๆ แทน

เด็กสาวจากเมืองบาดาลลุกขึ้น เธออยู่ในชุดกางเกงขายาวสีฟ้า เนื้อผ้าเรียบลื่น ท่อนบนมีอารมณ์คาดเกาะอก เปิดหน้าท้องเห็นสะดือและเปลือยไหล่ แต่มีผ้าคลุมไหล่โปร่งบางห่มทับไว้อีกชั้น ซึ่งเนื้อผ้าเป็นลายลูกไม้มีกาเพชรและทองประดับเป็นพุ่มใบ ชายผ้ายาวลงมาถึงช่วงเอว ในยามที่เธอเอียงอย่างอัญมณีบนลายผ้าก็เปล่งแสงวิบวับลือแสงไฟราวกับรัศมีของเทพธิดา

เด็กสาวเข้าไปยืนอยู่หลังโตะ หลังตรง ไหล่ตึง ใบหน้าเรียบนิ่งเป็นครั้งแรกที่โตเคิลได้เห็นเด็กสาวเต็มๆ คา ผิวพรรณของเธอขาวนวล เปล่งปลั่งทั้งตัว ใบหน้ารูปไข่ ปากนิค จมูกน้อย คิ้วโค้งรับกับนัยน์ตาที่...ค่อนข้างจะคูลิกล้ำเกินวัย แม้ว่าจะมีท่าทีเกรงขาม แต่เธอยังคงดูสวยแบบน่ารัก ไม่ใช่สวยคมเข้มเหมือนพวกนางแบบบนหน้านิตยสาร เส้นผมของเธอคดหนาสีดำขลับ และที่สำคัญเธอรอบเป็นทรงหางม้า มีปิ่นสีทองปักประดับเอียงๆ ดูเหมาะเจาะ

โตเคิลรู้สึกใจเต้นแรง คิดอยู่เสียบๆ ว่า บันบันคิดซ้ายไปเลย รวม

ถึงผู้หญิงสวยๆ ทุกคนที่เคยเห็นมาด้วย

"สวัสดี" เด็กสาวกล่าว "ข้าชื่อ แก้วกานต์ มาจากเมืองบาดาล ตะวันออก ขอฝากเนื้อฝากตัวกับผู้ส่งวิญญาณทุกท่านด้วยเจ้าค่ะ" ว่าจบ แล้วเดินกลับมาที่นั่ง

คนที่สองลุกขึ้น แวบแรกไคเคลึกคิดว่าเขาเป็นมนุษย์หมาป่า แต่เมื่อมองอีกทีก็สรุปว่าชายผู้นี้เป็นมนุษย์ครึ่งสิงโต ตัวสูงใหญ่ ไหล่ลำ ท่อนบน เปลือยเปล่า ท่อนล่างนุ่งกางเกงสีคุ่นยาวเลยเข่า ศรีระโดยรวมดูเหมือนมนุษย์ แต่มีลักษณะของสิงโตปรากฏให้เห็นตามอวัยวะส่วนต่างๆ คือ จมูกและปากยื่นนิกๆ เขี้ยวแหลมโผล่พ้นริมฝีปาก ผมฟูกระเซิงกลิ้งกับขนแผงคอสีน้ำตาลคดกหนา เล็บมือโง้ง เท้าใหญ่มีขนปกคลุม รวมถึงหางที่ลู่ลงมาก่อนแล้วค่อยงอนขึ้นเล็กน้อย และตรงปลายสุดมีขนขึ้นเป็นพู่

"ข้าชื่อศิริไกรสร จากป่าหิมพานต์โบราณ" เจ้าตัวพูดห้วนๆ เสียงทุ้มห้าว "ขอฝากตัวด้วย...ขอรับ" เห็นได้ชัดว่าคำสุดท้ายเดิมเข้ามาอย่างไม่คุ้นชิน จากนั้นกลับมาที่นั่ง

ไคเคลือกออกไปเป็นคนสุดท้าย "เอ่อ...สวัสดีครับ ชื่อไคเคลีครับ ชื่อจริง คินณภพ ศรีทอง มาจากโลกมนุษย์ แถวๆ บางกะปินะ คือ บางกะปิเป็นเขตหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ซึ่งกรุงเทพฯ นี่ก็เป็นเมืองหลวงของประเทศไทย จะว่าไป ผมไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรว่า ทำไมทุกคนถึงพูดภาษาไทยได้ ทั้งที่...แบบว่ามาจากคนละที่"

ยอดปราการลุกขึ้นเดินไปสมทบ คราวนี้ไคเคลีลุกตามไปด้วย ไคเคลีเห็นดังนั้นเลยเดินอ้อมโต๊ะออกมาเช่นกัน

"ตอบคำถามของเจ้าหนูนะ" ชายชราพูด ทุกคนหันมามอง "ที่นี่คือโลกวิญญาณ เราทุกคนสื่อสารกันด้วยภาษากลาง คือภาษาของจิต ไม่ว่ามาจากไหนก็ฟังกันรู้เรื่อง เพียงแต่ใครคุ้นเคยกับภาษาไหนก็จะแปลความออกมาเป็นภาษานั้น ยกเว้นแต่วิญญาณที่อยู่ในภพภูมิต่ำๆ นั่นแหละที่อาจฟังเราไม่รู้เรื่อง บางพวกสื่อสารกันด้วยภาษากายแบบง่ายๆ"

"อย่างเช่นอสุรกายชั้นต่ำ" เทียนไขเสริม "รวมถึงพวกที่ถูกลง

ทันที่อยู่โนนรกรชุมลึกๆ พวกนี้ไม่พูดนะ กริคร้องอย่างเดียว"

"ขอบใจเหียน พอแค่นั้นแหละ" ยอดปรการคักคอ "แนะนำตัวกันเสร็จแล้ว พวกเจ้าอยากพักสักหน่อยไหมก่อนเริ่มอบรมภาคฤทธิ์" ไม่มีใครตอบ แต่ไคเคิลพยักหน้าเล็กน้อย ท่านหัวหน้าหันมาพูดกับเตโช "พาเด็กไปเดินเล่นสักหน่อยนะ แล้วให้เจ้าเหียนรับช่วงต่อ ส่วนข้า..." เขายกมือวควับ

"ท่านเป็นอะไร"

"เปล่า ไม่เป็นไร คนแก่ก็อย่างนี้ ระหว่างที่พวกเจ้าไปเดินเล่น ข้าจะเฝ้าเข้ามาจนต่อสักหน่อย ความเจียบจะช่วยให้เยอะ"

"เหมือนตอนที่ท่านจัดการเจ้าตัวโตะหรือ" อุบรพตถาม

"ใช่ ข้าคิดว่าน่าจะฝึกๆ ไว้ให้ชำนาญ หรืออย่างน้อยก็เข้าใจมากขึ้น เอาละ แยกย้าย" ชายชราหมุนตัวผละไป ด้านในสุดยังมีห้องเล็กอีกสองห้อง ห้องหนึ่งเป็นคลังเก็บอาวุธ อีกห้องเป็นห้องส่วนตัวของหัวหน้า อุโมงค์สี่แพร่ง เรียกได้ว่าเป็นห้องประจำตำแหน่งของเขา ยอดปรการเปิดเข้าห้องส่วนตัว แล้วปิดประตูเจียบ

เตโชมองตามหลังอย่างข้องใจ รู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ แต่บอกไม่ถูกว่าคืออะไร ถ้ามะลิยังอยู่ ลางสังหรณ์ของผู้หญิงอาจบอกอะไรได้มากกว่านี้ เขามองเด็กๆ ทั้งสามที่ลุกจากเก้าอี้มายืนเรียงกันอยู่ แล้วเจาะจงพูดกับเด็กสาว "เจ้า..."

"แก้วกานต์เจ้าค่ะ"

"แก้วกานต์ นับตั้งแต่มารั้งที่นี่ เจ้ามีลางสังหรณ์ร้ายแรงอะไรบ้างไหม"

"ข้ารู้สึกว่ ตัวเองอาจตายในการอบรมคราวนี้" เด็กสาวตอบ นั่นไม่แปลก การสังฆมบารมีขั้นสูงย่อมต้องเอาชีวิตเข้าแลกเป็นธรรมดา ยังไม่ใช่เรื่องที่เขามาหมายถึง มันเป็นอย่างไรที่...

ไคเคิลกระตุกชายเสื้อเตโชเบาๆ ถามอย่างไม่แน่ใจว่า "พืมะลิไปไหนหรือครับ"

"อยากรู้จักตามมา" ชายหนุ่มตอบ

"เทียน" เตโชเรียกบรรณารักษ์ เจ้าตัวหันมามอง จากนั้นชายหนุ่มส่งกระแสดิจสื่อสารเป็นการส่วนตัว 'เจ้าน่าจะไปด้วยกันนะ'

เทียนไขขมวดคิ้ว 'มะลิเธอ'

'ใช่'

เทียนไขกระโดดแผล้วจากเก้าอี้มาร่วมวงด้วย เตโชหยิบหมวกขึ้นมาสวม เปิดประตู ก้าวนำออกไปสู่ความมืดสลัวของอุโมงค์สี่แพร่ง ผู้เข้าร่วมโครงการทั้งสามและเทียนไขก้าวตาม คุจบรรพตรั้งท้าย และเป็นคนปิดประตูตามหลัง

พวกเขาเดินไปบนถนนว่างเปล่า เทียนไขทำตัวเป็นประทีปส่องทางเดินนำหน้า ผู้เข้าอบรมเดินเรียงเกือบเป็นแถวหน้ากระดาน โดยมีเตโชและคุจบรรพตเดินขนานซ้ายและขวา ถนนทอดลึกหายไปในความมืด มีไฟส่องถนนหม่นมัวติดอยู่ห่างๆ ตามเสาไฟฟ้าเอียงโย้ ตึกเก่าพังคังเป็นเงาทะมึนตลอดสองฟากฝั่ง เด็กทั้งสามมองซ้ายขวาทุกๆ สามหรือสี่ก้าว เด็กสาวและมนุษย์สิงโตค่อนข้างนิ่งที่เดียว แต่โตเตลออกอาการตื่นเต้นเล็กน้อย

"ข้าไม่ค่อยได้ออกมาข้างนอกเลย" เทียนไขพูดจากข้างหน้า ซอยขาจิ๋ว กิ่งวิ่งกิ่งเดิน "ได้ออกมาอย่างนี้ก็สดชื่นดีนะ" ว่าแล้วสูดลมหายใจลึกยาว "อึกโกลโหมเตโช"

เตโชไม่ตอบ เขากำลังเงี่ยหูฟัง และได้ยินดังที่คาด เสียงร้องโหยหวนดังแว่วมาจากซอกมุมมืด ไม่ห่างออกไปมีเสียงเคลื่อนไหวร้อนรน และมีร่างเงาหนึ่งกระโดดแผล้วข้ามถนน

"หยุดงานเป็นไม่ได้ ร่าเริงกันจริงนะเจ้าพวกนี้" คุจบรรพตพูด

"แสดงให้เด็กคุณน้อยสิ" เตโชว่า

"ได้เลย"

ชายร่างใหญ่ก้าวออกมาข้างหน้าหมู่คณะ นิ่งอยู่อึดใจหนึ่ง ก่อน

พุ่งตัวไปทางซ้ายหายเข้าครอกมืด ทำเอาเทียนไขก๊วถอยอย่างคืบๆ

เปลวไฟลุกโผลงจากส่วนลึกของครอก ตามด้วยเสียงร้องครวญ และแล้วร่างสัตว์คิดไฟตัวหนึ่งก็ลอยหิวออกมาหล่นคืบลงกลางถนน เจ้าสัตว์คืบร่นอย่างอ่อนแรง เปลวไฟปะทุพุ่งเผาร่าง แล้วค่อยลดระดับลง เท่าที่ไคเคิลเห็น ขนาดของมันพอๆ กับสุนัขพันธุ์อัลเซเชียน แต่หน้าตาแปลกประหลาดเหมือนโคโนเสาร์ผสมลิง กะโหลกใหญ่เกินตัว ฟันคมเต็มปาก ขาหลังดูแข็งแรง แต่ขาหน้าง่อยเปลี้ย คุบบรรพทก๊วเนิบๆ ออกจากครอก เปลวไฟยังลามท่วมมือทั้งสองข้าง นัยน์ตาลูกวาบคุน เขาก้าวเข้ามาขยำคอเจ้าสัตว์ประหลาดคุให้คุ

"เจ้าตัวหลบหนีจอมเขมือบ" เขาว่า

ศิริไกรสรก้าวไปข้างหน้า ส่งเสียงในลำคอด้วยความทิ้ง

แก้กานต์เบี่ยงควมอง "ท่านทำอะไรมัน"

"ส่งกลับบ้าน"

คุบบรรพทล้วงเอาซอล์กผู้ส่งวิญญาณออกมา คุกเข่าลง วาดกรอบประตูปนพื้น เจ้าสัตว์ยังคืบร่นพยายามกักจับ แต่เขาคุมตัวมันได้ด้วยมือข้างเดียวเหมือนกระต่าย เมื่อประตูปนผิวนนเปิดออก เด็กใหม่ทั้งสาม ขยับชะโงกดูอย่างไม่แนใจนัก เบื้องหลังประตูมีเพียงความดำมืด ไม่ใช่มีดสลัวอย่างในอุโมงค์สีแพรง แต่คุมีคมนหคหุไว้ทางออก ชายร่างใหญ่หย่อนตัวประหลาดลงไป ประตูเฉพาะกิจปิดตามทันไค ลมกระโชกผ่านตรนนั้นวูบหนึ่ง ทุกอย่างกลับเป็นปกติราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ชายร่างใหญ่ลุกขึ้นแล้วปิดผ่นออกจากมือ

หลังจากนั้นเตโซก้าวเบี่ยงออกไปทางขวา ทุกคนเห็นเขาขยับตัวเห็นชายเสื้อคลุมสะบัดฟิบ แต่ไม่มีใครเข้าใจว่าเขาข้างอาวุธออกไป กระทั่งเห็นชายคนหนึ่งโผโซออกมาจากพุ่มไม้ข้างอาคารโดยมีมีดปักชอกคอ เจ้าตัวล้มฟุบริมถนน พยายามคืบคลานหนี

เตโซเดินเข้าไปถอนมีดออก เขยื้อนถึงกับแอนตัวกรีดเสียง เนื้อตัวอ่อนย้วยทำท่าจะละลาย แต่แล้วกลับหลอมรวมดั่งเดิม มีดผู้ส่งวิญญาณ

เปล่งแสงเรือง เติโหเหยียบหลังเหยื่อไว้ รอคุนความร้อนแรงที่อาบคมมีด
สงบลงแล้วเก็บเข้าฝัก จากนั้นประคองกิ่งงูดลากเหยื่อเข้าหาผนังคึก เอา
ขอลงกวาดครอบประคุดและเปิดออก เบื้องหลังประคุดบานนี้มีไอร้อนแรง
คุกรุ่นออกมา ซึ่งเป็นนรกภูมิอย่างไม่ต้องสงสัย

ชายหนุ่มส่งตัวเหยื่อเข้าไป ประคุดเหวี่ยงปิดทันทันใดเช่นกัน ริ้วแสงสีส้ม
ไต่วิบวับตามกรอบสี่เหลี่ยม แล้วพลันราบเรียบกลับเป็นผนังคึก เติโห
ย้อนกลับมาเข้ากลุ่ม "และนั่นคือพวกที่ติดค้าง"

"ข้าดีใจจริงๆ ที่ไม่ต้องออกมาทำงานข้างนอกเหมือนพวกเจ้า"
เทียนไขพูด

โตเคิลเคยเห็นเหตุการณ์ทำนองนี้มาก่อน ถึงกระนั้นเขายังตื่นเต้น
และหวาดกลัว ตกอยู่ในภวังค์ตลอดการแสดง มารู้ตัวอีกทีตอนที่รู้สึกว่ามี
เด็กสาวร้องไห้หน้าเขาอยู่ โตเคิลหันไปจะพริบตาปริบๆ ไม่เข้าใจว่าเหตุใด
จึงอยู่ใกล้ชิดกันเช่นนี้ เด็กสาวหลุบตาลง เขามองตาม แล้วเห็นว่าตัวเอง
ไม่เพียงแต่กระแสะเข้าไปยืนเบียดชิดเธอ แต่มือข้างหนึ่งยังจับข้อแขน
ขาวผ่องของอีกฝ่ายไว้

"ไอ้ะ! โทษที" โตเคิลปล่อยมือ ยิ้มแห้งๆ "ขอโทษจริงๆ คือ ผม
ลืมหันไปหน่อย"

เด็กสาวไม่ว่ากล่าวอะไร เธอหันไปทางผู้ส่งวิญญาณหนุ่ม "พวกท่าน
ต้องทำถึงขนาดนี้เลยหรือ"

เติโหไม่ตอบ

"แม่หนูเอ๊ย นี้น้อยไป" จุบริรพทว่า "เจ้าพวกนี้แหละคือด้านจะตาย"

"ถึงวันหนึ่งข้าจะได้ทำอย่างนี้ไซ้ไหม" หนุ่มสิงโตถามชายร่างใหญ่
ลุ่มเสียงคร่ำใจ คราวนี้เติโหเป็นคนตอบให้

"หากไม่ลืมหันเลิความตั้งใจเสียก่อน ถึงวันหนึ่ง พวกเจ้าก็จะได้มา
ทำหน้าที่นี้" เติโหก้าวขาเดิน "ไปกันเถอะ ใกล้ถึงแล้ว"

ชาวคณะเดินไปตามทางต่อ

"ไม่มีใครอยากเป็นบรรณารักษ์อย่างข้าบ้างหรือไง งานสบายกว่า"

นี้ตั้งเยอะ" เทียนไขบนอุบ วิ่งแสงเคโซขึ้นไปนำหน้าอีกครั้ง แล้วเอี้ยวตัว มาพูดกับเด็กใหม่ "นี่ พวกเจ้าสามคน ข้าว่าเปลี่ยนความตั้งใจตอนนี้ยังทันนะ มาเป็นอย่างข้าสิ งานง่ายๆ นั่งอยู่กับโต๊ะ ค้นข้อมูล อยู่กับหนังสือ..." จากนั้นพุดจ้อไปเรื่อย

ล่าเสียงภายในอุโมงค์สี่แพร่งเงียบลง หากไม่นับเสียงย่ำเท้าของ คณะทัศนศึกษา และเสียงเทศนาเรื่อยเปื่อยของเทียนไขก็นับว่าเงียบเป็นปกติ แต่แล้วบรรณารักษ์ก็หุบปากไปเสียคือๆ เมื่อสังเกตเห็นผิวดนนปริแตก ตึกสองข้างทางเอียงทรุด ถัดจากบริเวณนี้ไปเบื้องหน้า...ความมืดปกคลุมอยู่อย่างลึกซึ้ง ไม่มีเค้าโครงตึกปรากฏให้เห็น มีเพียงร่างเงาสูงทะมึนยืนอยู่โคดเคี้ยว

พวกเขาเดินเข้าไปใกล้ เปลือกถนนแตกเกยกันจนต้องก้าวหลบอย่างระวัง ทางซ้ายมือเป็นลานโล่งเกลี้ยงเกลา ส่วนทางขวาเต็มไปด้วยเศษซากกองสุมสูงท่วมหัวพวกเขา ทว่าสูงราวๆ หัวเข่าของเจ้าสิ่งที่ยืนจังก้ำอยู่...

ทุกคนแหงนมองจนคอตั้ง ตอนแรกไคเคิลนึกถึง *เยเกอร์* หุ่นยนต์ยักษ์ในภาพยนตร์เรื่อง *แปซิฟิก रिเม* แต่คิดอีกทีมันดูเหมือน *โคกู* ซึ่งเป็นสัตว์ประหลาดคู่ต่อสู้กับเหล่าเยเกอร์มากกว่า แน่نونว่าไม่ใช่ทั้งสองอย่าง เทียนไขเป็นคนเฉลยว่า มันคืออสุรกายจากลูกกลับ

ได้ยินเช่นนั้นทำให้ไคเคิลนึกออก เขาเคยเห็นมันมาแล้วครั้งหนึ่ง ตอนที่มันมุดเข้ามาในอุโมงค์สี่แพร่งแห่งนี้ แต่ก็เห็นจากด้านหลังเพียงครู่เดียว บัดนี้ได้เห็นเต็มตาแล้ว ยิ่งได้มองใกล้ๆ ยิ่งทำให้สังเกตเห็นรายละเอียดของมันได้ชัดเจน เจ้าอสุรกายอยู่ในท่ายืนแข็งทื่อหน้ามองตรง ความสูงราวตึกสิบชั้น หนอกคอของมันเป็นปุ่มปมเหมือนก้อนหินเทินซ้อนกัน ช่วงไหล่กว้าง บริเวณหน้าอกมีโครงเหล็กเสียบอยู่มั่วๆ และบิดงอรั้งกับซี่ข้าง ดูเหมือนชุดเกราะจำเป็น แขนขวายังสภาพดี ส่วนแขนซ้ายมือขาดหายไป มีแท่งเหล็กแหลมดูเหมือนหอกถูกพันแนบติดไว้แทน หัวตัวมันก็มีเส้นสายเกี่ยวพันเต็มไปด้วยหมด

"ที่อยู่บนตัวมันนั่น รากไม้เหวอครับ" ไคเคิลถามลอยๆ

"เส้นเอ็น" คุจบรรพตตอบ ทำเอาเด็กหนุ่มขนลุก

"มันตายแล้วหรือ" หนุ่มสิงโตถาม

"มันแค่หลับ" เทโซว่า

แก้วากันต์ถามบ้าง "เจ้าตัวนี้ก็เป็นหนึ่งในผู้หลบหนีไซโซไหม"

"ใช่" เทียนไซโซชี้แจง "หลบหนีจากคุกในภพอสุรกาย และข้ามีส่วนทำให้มันหลุดออกมาด้วย ข้า..."

'เทียน ไซโซเรื่องที่เด็กต้องรู้' เทโซสื่อสารกับบรรณารักษ์ทางจิต
'โทษที ข้าลืมไป'

"ซางมันเถอะ" เทียนไซโซตัดบท "เรื่องมันผ่านไปแล้ว ข้ากำลังมุ่งทำ
ความดีไถ่โทษ และก่อนอื่นต้องไปสราภาพกับเพื่อนเสียก่อน เทโซ นำไปสิ"

ชายหนุ่มเดินนำหน้าต่อไปยังพื้นที่โล่ง ห่างออกไปราวร้อยเมตร
เด็กสาวและหนุ่มสิงโตยังคงงงๆ แต่ไคเคิลใจหายวาบ และเมื่อไปถึงก็เป็น
อย่างที่คิดจริงๆ

พื้นที่ตรงนั้นยุบลงเป็นแอ่งกระทะเกลี้ยงเกลา ตรงกลางมีต้นมะลิ
สูงขนาดตอกขึ้นอยู่ต้นหนึ่ง เทโซเล่าประวัติหญิงสาวอย่างย่อๆ ว่า เป็น
ผู้ส่งวิญญาณที่เปี่ยมด้วยคุณธรรม ฉะฉาน ไหวว่องไว อุทิศตน
เพื่องานนี้จวบจนวาระสุดท้าย และจากไปในการทำศึกกับเจ้าอสุรกาย
ยักษ์ที่ยืนอยู่ตรงนั้น และนี่คือสิ่งสวยงามที่เจ้าตัวเหลือทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้า

"ที่แรกต้นไม้สูงนัก แต่ตอนนี้โคขึ้นมาบ้าง" ชายหนุ่มว่า

"แต่สามคอกนี้ก็ยังคงอยู่เหมือนเดิมตั้งแต่ตอนแรก" คุจบรรพตเสริม

เทียนไซโซลงเนินไปคุกเข่าใกล้ต้นมะลิ แต่กระวังไม่ให้เปลวไฟ
เข้าใกล้เกินไป ไคเคิลค่อยๆ ไต่ตามลงไปร่วมด้วย ส่วนคนอื่นๆ ยืนอยู่
รอบปากหลุม ไม่มีใครพูดหรือถามอะไรอีก เทียนไซสราภาพผิคนใจ
ไคเคิลนัยน์ตาร้อนฉ่ำ พยายามสะกดกลิ่นน้ำตา พลางนึกถึงหญิงสาว
ผู้มีรูปร่างแบบบางราวกับตัวการ์ตูน หญิงสาวผู้มีจิตใจดี ดูแลเขาตั้งแต่
นาที่แรกที่ก้าวเข้าอาคารสำนักงาน

ครูหนึ่งเทียนไขและโตเติลก็ไต่กลับขึ้นไปรวมกับคนอื่นๆ จากนั้น พวกเขาร่วมกันไว้อาลัยเงียบๆ ตามคำเชื้อเชิญของคุชบรรพต เตะโชนิก ขอบคุชชายร่างใหญ่ในใจที่เอื่อยเช่นนั้น

เวลาผ่านไป

ชายหนุ่มส่งกระแสดึงยอคปราการ 'หัวหน้า ไต่ขึ้นหรือเปล่า...' ไม่มีเสียงตอบกลับมา ลางสังหรณ์คุกรุ่นขึ้นในใจเขาอีก

"พอแล้ว" เตะโชนิก

"มีอะไรหรือเปล่า" เทียนไขถาม

"ได้เวลากลับกันแล้ว"

ยอคปราการอยู่ในห้องตามลำพัง ห้องไม่ถึงกับแคบจนน่าอึดอัด อีกทั้งยังว่างโล่งไม่มีเครื่องเรือนใดๆ นอกจากโต๊ะกับเก้าอี้ ไม่บ่อยนักที่เขาจะมาขลุกตัวอยู่ในนี้ แต่ครั้งนี้คิดว่าจำเป็น ชายชราเปิดหน้าต่างรับลม กลิ่นอบอวลต่างๆ ตามแบบฉบับอุโมงค์สีแสดแห่งไพร่พลพุ่งเข้ามา เขารอจนกระทั่งทุกคนออกไปกันหมดแล้ว จึงลงมานั่งขัดสมาธิบนพื้นตามแบบพิธี

ตั้งกายตรง ดำรงสติเฉพาะหน้า

เสียงความทรงจำผุดขึ้นมา แทบไม่ใช่เสียงตัวเอง แต่คล้ายสัมผัสเสียงของภิกษุผู้เฒ่ารูปนั้น

นานมาแล้ว เขาเคยจัดการวิญญานเกราะกลุ่มหนึ่งที่มักปรากฏตัว ก่อวุ่นพระเนรมิตโลกมนุษย์ ไม่ใช่วิญญานตกค้าง แต่เป็นพวกหลบหนี สามคน มีฤทธิ์มากถึงขั้นไม่เกรงกลัวผู้ทรงศีล พระท่านปราบด้วยเมตตาธรรม แต่จิตของพวกมันก็หยาบซัดคือด้านเกินไป พระผู้เฒ่าจึงติดต่อเขามาทางจิต ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจรับผิดชอบโดยตรง

เขาจึงตรวจดูรายชื่อในบัญชี แล้วไล่ไปยังรังของพวกมัน อาศัย อภิสัทธินของผู้ส่งวิญญานประกอบกับความเฉียบขาด ปลูกปล้ำกันอยู่ สักพัก ในที่สุดก็ส่งพวกมันกลับบ้านเก่าไปได้ทั้งหมด

ปรากฏว่าผนังแห่งภพบริเวณนั้นเป็นจุดเปราะบาง ตรงกับที่ตั้งวัด

แห่งหนึ่งบนโลกมนุษย์ เพราะเหตุนี้พวกมันจึงปรากฏตัวให้ผู้คนเห็นได้ง่าย หลังเสร็จงานแล้ว เขาเปิดประตูก้าวออกไปแบบไม่เต็มตัว ทำนองเกี่ยวกับการลอบสอดแนมภพภูมิต่างๆ ไปกราบนมัสการท่าน ขอเยี่ยมชมนัด อยู่ดูท่านสั่งสอนอบรมศิษย์เป็นช่วงเวลาสั้นๆ เขาจำไม่ได้ว่าสนทนากับภิกษุชราถึงเรื่องใดบ้าง แต่อย่างน้อยหนึ่งชิ้นนั่นคือ การเข้าฌาน อันเป็นการเข้าสมาธิระดับลึก ทว่าเขาไม่ได้อยู่เรียนรู้นานพอ เพราะปัจจัยหลายอย่างไม่อำนวย ทั้งเกรงใจท่าน ทั้งมีใช้หน้าที่ และอาจไม่อยู่ในวิสัยจะทำได้

คำว่า *ตั้งกายตรง* ดูไม่ซับซ้อน ทว่าสติที่แท้ในความหมายของท่านคืออะไร และจะดำรงไว้ได้อย่างไร

เป็นเรื่องยากที่จะขุดค้นความทรงจำจากเหตุการณ์คราวโน้น เปลี่ยนมาทำความเข้าใจตอนที่เขาจัดการเจ้าอสุรกายยักษ์คงง่ายกว่า

เขานึกอยู่พักหนึ่ง พบว่าที่จิตหยั่งลงถึงความสงบระดับลึกได้เป็นเพราะสถานการณ์ฉุกเฉิน ประกอบกับอาศัยการอธิษฐานจิต น้อมนึกถึงบุญกุศลแต่หนหลังเพื่อปกป้องโลกมนุษย์เป็นสำคัญ แต่ขณะนี้สถานการณ์ปกติ คงใช้วิธีนั้นไม่ได้

ชายชรานั่งขัดสมาธิ ตั้งตัวตรง หลับตา อวัยวะทุกส่วนไม่ไหวติง ทว่าจิตคิดฟุ้งซ่านสะเปะสะปะจับต้นชนปลายไม่ถูก ในที่สุดเขานึกขึ้นได้ว่า ขณะอธิษฐานจิตขอหยั่งถึงความสงบในคอนั้น จิตใจเขามีความมุ่งมั่นแน่วแน่ มีจุดประสงค์ชัดเจนเพียงเรื่องเดียวคือ เพื่อปกป้องโลกมนุษย์

หรือว่า *ความตั้งใจมั่น* นี่เองคือกุญแจ

*ความตั้งใจมั่น*คืออะไร คือการพาจิตมาจจอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างแน่วแน่นั่นหรือ

ต้องลองถึงจะรู้ แต่เขาไม่รู้ว่าจะใช้สิ่งใดเป็นเครื่องระลึกรู้จจของจิต

พลันถ้อยคำหนึ่งผุดขึ้นมา *อะระหัง* คำนี้เป็นคำชั้นสูง โบราณ

และทรงพลัง ยอดปรการไม่ได้ยืนมานานมากแล้วทั้งจากปากผู้อื่นและ
จากความคิดตัวเอง เขาไม่กล้าแตะต้องหรือหิบบ้านนี้มาเอ๋ยเรื่อยเปื่อย
แต่ตระหนักเช่นกันว่า เป็นถ้อยคำที่เหมาะสมสำหรับกิจกรรมนี้ คิดดังนั้น
เขาจึงโน้มน้อมจิต บริกรรมถ้อยคำนี้อยู่ในใจด้วยความนอบน้อมยำเกรง
อะระหัง อะระหัง อะระหัง...

เขาอาศัยความอดทนอย่างยิ่งยวด ไม่ยอมไหวติงร่างกาย ต่อสู้
กับจิตเกเรที่ชอบแฉลบไปคิดเรื่องราวอื่น ปลดปล่อยเวลาเคลื่อนคล้อยผ่าน
ไป กระทั่งจิตเริ่มเชื่อง บริกรรมคำนี้ได้ต่อเนื่องยาวนาน

ถึงจุดหนึ่งถ้อยคำค่อยๆ เลื่อนหายไป ร่างกายเริ่มเบาโหวง ขนลุก
ชูในแบบที่ไม่ใช่อาการตื่นตกใจ ตรงกันข้าม กลับเป็นความรู้สึกยินดีปรีดา
เขารับรู้ถึงความปลอดโปร่งโล่งสบาย รอบกายคล้ายมีไอเย็นฉ่ำเคล้า
เคลือบ และค่อยๆ ซึมผ่านผ่านชั้นผิวหนังเข้ามา

ยอดปรการคำดิ่งลึกลงไปอีกชั้น ถ้อยคำบริกรรมหายไปสิ้น
ร่างกายหายไปด้วยเช่นกัน เหลือเพียงการรับรู้ของจิตซึ่งเด่นชัดและค่อยๆ
ไหลเลื่อนสู่โลกภายใน ยังไม่ใช่ความสงบเรียบนิ่งเสียทีเดียว จิตยัง
กระเพื่อมไหวน้อยๆ กอดกั่นอยู่กับภาวะบางอย่างที่ยากอธิบาย เมื่อจิต
เลื่อนลึกลงไปอีกเล็กน้อย เขาก็รู้ว่าเป็นร่องรอยเดิมที่เคยหยั่งลงมาถึงใน
ตอนที่ต่อสู้กับเจ้าอสุรกายยักษ์ จิตของเขาแตะเข้ากับ *ปากประตูชุมพล*
อย่างแผ่วเบา หรือจะเรียกอะไรก็ตาม แล้วประตูบานนั้นก็เปิดออก...

จิตหยุดการเคลื่อนไหว ประหนึ่งก้อนหินที่จมลงถึงผิวดินอ่อนนุ่ม
กันบ่อ ทว่ามันกลับไม่มีกัน สถานที่แห่งนั้นคือความว่างเปล่า เป็นช่อง
ว่างกว้างไกลไร้ขอบเขต ไร้ที่ยึดเหนี่ยว ไร้มีความคิด ไร้มีภาวะใดจะ
เปรียบเทียบ เพราะแม้แต่ความรู้สึกถึงตัวตนอันคุ้นเคยก็หายไป และนั่น
คือสิ่งที่น่ากลัวที่สุด

ยอดปรการรับรู้ภาวะหยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง...นานกว่าตอนหยั่งลงเพื่อ
ต่อสู้อสุรกาย...พลันสะดุ้งไหวตัว จิตลอยเลื่อนขึ้นเบื้องบน ผ่าน *ปากประตู*
สมมติ สู่ภาวะกระเพื่อมไหวบางเบา ความรู้สึกถึงตัวตนกลับมาบางส่วน

ตระหนักได้ว่าที่จิตสะดุ้งเป็นเพราะหวาดกลัว เหมือนเพิ่งอย่างเหยียบเข้าไป
ในดินแดนต้องห้าม และผลจากความกลัวนั้นทำให้จิตของเขาไหวระริก
ไขว่คว้าหาเครื่องยึดเหนี่ยว

เขารู้สึกถึงการลอยเลื่อนขึ้นอีกเล็กน้อย แล้วถ้อยคำปริกรรมก็
กลับมา ทว่าไม่ใช่คำว่า อะระหัง แต่เป็นบทยาวๆ ที่ฟังแทบไม่ได้ศัพท์
เป็นภาษาเก่าแก่แว่วเป็นท่วงทำนอง ซึ่งเขาคิดว่าเป็นเพราะคำสั้นๆ นั้น
คงไม่เพียงพอ จิตของเขาอาจถ่ายทอดออกมาเองจากความจำในอดีตชาติ
อันไกลโพ้น อย่างไรก็ตามท่วงถ้อยอันยืดยาวนี้ชวนให้อุ่นใจ ประคับ
ประคองเขาขณะจิตโผล่ขึ้นคล้ายตะกายสู่วินาที

ร่างกายเริ่มปรากฏสู่การรับรู้ หูได้ยินเสียงเรียกชื่อแว่วๆ จากที่
ไกลๆ อิดใจชายชราอดนหายใจเฮือกแล้วลืมหวนกลับสู่ภาวะปกติ ครั้งนี้
ไม่มีภาพนิมิตใดๆ กลับมีบางอย่างไม่ปกติอย่างยิ่ง ตัวตนดั้งเดิมของเขา
เลื่อนจาง อีกทั้งกลางอกก็อัดแน่นด้วยพลังมหาศาลจนเนื้อตัวแทบแตก
เป็นเสี่ยง

พวกเขากลับมายังอาคารสำนักงาน เข้าทางประตูหน้าซึ่งอยู่ใน
สายตาของยักษ์เฝ้ายามตามปกติ เดินผ่านห้องรับรองสู่ห้องประชุมใหญ่

'ท่านหัวหน้า ข้าไม่เอากรบกวนหรอกนะ แต่ข้าสังหรณ์ไม่ดี' เทโช
คิดต่อไปอีก แต่ไม่มีเสียงตอบกลับมา ชายหนุ่มตัดสินใจตรงดิ่งไปยังห้อง
ส่วนตัวของชายแก่ ระหว่างนั้นคนอื่นๆ ได้แต่มองตามหลังเขาอย่างงงๆ

ชายหนุ่มเคาะประตู ข้างในยังคงเงียบ เขาเปิดออกอย่างเบามือ
เห็นยอดปราการนั่งขัดบัลลังก์อยู่บนพื้นราวกับผู้ทรงศีล เหงื่อผุดเต็มหน้า
นัยน์ตาลอกไปมาอยู่ได้เปลือกตา แต่ยังหายใจแผ่วเบา

"หัวหน้า" เทโชเรียก รู้สึกใจคอไม่ดี "ได้ยินหรือเปล่า คาแก่!"

ชายชราตัวสั่นก่อนอดนหายใจเฮือก เกือบล้มพุบแต่ยังประคองตัว
ไว้ได้ จากนั้นเขาทำสิ่งที่เทโชไม่เคยคาดคิดว่าจะได้เห็น ยอดปราการชูสอง
มือเหนือศีรษะ มวลอากาศตรงนั้นลั่นเปรียะ ก่อเกิดเป็นก้อนพลังงาน

โปร่งโลมีประกายสีส้มเจือวูบวาบ ก่อนจะพุ่งโชติช่วงขึ้นไป เพดาน
สำนักงานระเบิด คูม สนั่นเป็นรูปโบ้ เศษอิฐเศษปูนร่วงกราวลง พลังงาน
ก่อนนั้นพุ่งสู่ท้องฟ้ามีคมิด กระบเข้ากับผนังแห่งภพอันซับซ้อนเบื้องบน
ก่อให้เกิดเสียงลั่นครืนคล้ายฟ้าร้อง ประกายสีส้มไต่เป็นเส้นหยักเปรี๊ยะๆ
ไปตามแนวเมฆทะมึนมัว กินเวลาอยู่ชั่วครู่ก่อนเจียบหาย

เตโชยืนตะลึง มองหัวหน้านั่งโงนเงนอยู่ท่ามกลางฝุ่นฟุ้ง ผงฝุ่น
พรมบนหัวหุชายชรา และมีเศษอิฐสองสามก้อนทับเกยคั่นขา

เสียงย่าเท้าตึงตังมาจากข้างหลัง เตโชตื่นจากภวังค์ แล้วเข้าไป
ประคองชายชราลุกขึ้น

คนอื่นๆ เข้ามาออกกันตรงหน้าประตู

"เกิดอะไรขึ้น!" เทียนไขแหวกคนอื่นๆ เข้ามา ไคเคิลและแก้ว-
กานต์ผะหลบเปลวไฟ พลังชะงัดคอ

"ขอทางหน่อย" เตโชเอาแขนท่อนหัวหน้าพาดไหล่ พยุงตัวซึ่งอ่อน
ปวกเปียกลุกขึ้นพาเดินผ่านประตู คนอื่นๆ ถอยเปิดทางให้ แต่ก็ห้อมล้อม
เข้ามาอีก เมื่อชายหนุ่มนำร่างยอคปราการไปนั่งเอนบนโซฟายาว "ถอย
ไปสิ อย่างมุง" ทุกคนขยับถอยเล็กน้อย จ้องมองชายชราเป็นตาเดียว

"ใครทำร้ายเขา" เทียนไขถามอีก

เตโชเขย่าไหล่ชายชรา คบแก้มเบาๆ "หัวหน้า...ตาแก่ ได้ยินหรือ
เปล่า"

ยอคปราการครางตอบเสียงอ้อแอ้ "เกิดอะไรขึ้น" เขาพูด จากนั้น
ลืมหันมองทุกคน คูมีสติมากขึ้น แต่ยังอ่อนแรงอยู่ "อ้อ...ใช่ พลังส่วนเกิน
ข้าต้องระบายออก"

"ท่านพูดถึงอะไร" เทียนไขถาม

"ข้าเคยเห็นอะไรอย่างนี้มาก่อน" คุจบรรพตพูด "ตอนจัดการเจ้า
ปีศาจยักษ์ เขาเข้าสมาธิขั้นสูง หรืออะไรทำนองนั้น แล้วก็พลังมหาศาล
ขึ้นมา ครั้งนี้คงมากกว่าตอนนั้นอีก เขาถึงระเบิดหลังคาเป็นรูชะวนาคนั่น"

สิ่งที่เตโชเห็นไม่ใช่แค่การระเบิดหลังคา แต่มันน่ากลัวกว่านั้นมาก

เขาไม่เคยเห็นยอดปราการปลดปล่อยพลังระดับนี้มาก่อน ที่สำคัญ
หัวหน้าอุโมงค์สี่แพร่งไม่เคยสติหลุดจนควบคุมตัวเองไม่อยู่

"เจ้ากำลังบอกว่าการเข้าสมาธิทำให้เขาแข็งแกร่งขึ้นนั่นรี"
เทียนไขถาม

"ใช่"

"ดูเหมือนเขาป่วยมากกว่านะครับ" ไคเคิลตั้งข้อสังเกต ทุกคนหัน
ไปมองเด็กหนุ่ม เจ้าตัวอีกอึกแล้วหุบปาก

"ดูเหมือน...อืม อาจเป็นเพราะธาตุไม่สมดุล" เทียนไขออกความ
เห็นบ้าง ทุกคนเบนสายตากลับมา "สมาธิขั้นลึก หรืออะไรก็ตาม ทำให้
ธาตุต่างๆ ในร่างกายของเขาเสียสมดุลไป แต่ไม่รู้สิ ข้า..."

"เอาไว่ก่อน" เตโชขัดจังหวะ หันไปสนใจหัวหน้าต่อ ทุกคนหันมอง
ชายชราด้วย "ตาแก่ ไหวหรือเปล่า"

"เตโช นั่นเจ้ารี" ยอดปราการพูดเสียงเบา ขยับปากจิมงำพังไม่ได้
ศัพท์ ครึ่งหลับครึ่งตื่น

"อยากกินอะไรหน่อยไหม จิบน้ำสักหน่อย"

"ไม่ ยังกินไม่ลง" เขาลืมตาขึ้น เป็นขณะหนึ่งที่เกือบดูปกติ "ข้า
แค่ต้องพัก ปล่อยข้าไว้ พวกเจ้าจะไปทำอะไรก็ไปเถอะ"

"แน่ใจหรือ"

"อือ" ยอดปราการเคลิ้มลงไปอีก ปากยังขยับจิมงำคล้ายละเมอ
เตโชยืนเต็มความสูง พูดยกับทุกคน "ปล่อยเขาไว้อย่างนี้ก่อน
ทุกคนไปพักหรือจะทำอะไรก็ได้ แต่อย่าออกนอกบริเวณอาคาร" มีเสียง
ฝีเท้าหนักๆ อยู่ด้านนอกดังไกลเข้ามา จากนั้นยักษ์เฝ้าประตูจะโงกลงมา
ตรงหน้าต่างกระจกเหนือโซฟา เตโชขยับไปเลื่อนเปิดหน้าต่างออกด้าน
ข้างจนสุด

"พวกท่านเป็นอะไรหรือเปล่า" สวัศคีถาม

"ตอนนี้ไม่มีอะไรแล้ว" เตโชตอบ

"ข้าได้ยินเสียงดัง แล้วก็เห็นพลังสักร่างพุ่งขึ้นฟ้า คุณรุนแรงทีเดียว"

"เจ้ากลับไปทำหน้าที่ได้แล้ว เปิดหูเปิดตาดูให้ดี ถ้าเห็นอะไรผิดปกติ รีบรายงานข้าทันที เข้าใจไหม"

"ผิดปกติที่ว่าอย่างเช่นอะไร"

"อะไรก็ตาม"

"ให้รายงานท่านไช้ไหม เคโซ ไม่ใช่รายงานหัวหน้า"

"ใช่ ตอนนี้หัวหน้าต้องพักสักหน่อย" ชายหนุ่มบอก ยักซ์เฝ้าประตูกลอดตาสีอิฐมองสำรวจภายในอาคาร "ไปสิ รออะไรอยู่"

"อา...ตกลง ได้เลย ไปเดี๋ยวนี้" สวัสดิ์กลอดตามองอีกสองสามที แล้วยอมผละถอย ย่ำเท้าตึงๆ ไปยังด้านหน้าอาคาร

เคโซหันกลับมา ยังเห็นว่าทุกคนมุงล้อมหัวหน้าอยู่ ชายหนุ่มไม่พูดอะไร เพียงแค่ปลีกตัวออกไปอยู่ตามลำพัง

ทุกคนจึงแยกย้ายกันไป

ไคเคิลเปิดประตูออกไปยังโถงทางเดิน ทางซ้ายเป็นประตูทางเข้าตอนนี้บานประตูเปิดอ้าค้างอยู่ มองจากตรงนี้ยังเห็นแสงจางๆ อยู่ข้างนอกเหมือนมองผ่านปากถ้ำ มีเงาตะมิงของยักซ์เฝ้าประตูทาบบนพื้น ส่วนทางขวาทอดไปสู่ระเบียงด้านหลังอาคาร เขาตัดสินใจเดินไปทางขวา

พื้นที่ระเบียงไม่กว้างมากนัก มีซี่ลูกกรงเตี้ยๆ กันเหมือนศาลาวัดนอกอาคารมีแต่ความมืดสลัวกับเงื่อมเงาของตึกเก่ากร่อน ถัดไปไม่กี่ไกลมีต้นไม้ตายซากต้นหนึ่งโผล่ขึ้นเหนือตรอกแคบ กิ่งเปลือยเปล่าโน้มมา ดูคล้ายมือขนาดใหญ่วิ่งที่เหลื่อแต่กระดูกพยายามเอื้อมคว้าสำนักงาน สายลมพัดผ่านมารูปหนึ่ง หมุนปั่นเอาเศษใบไม้ขึ้นเต้นระบำชั่วขณะ แล้วพัดเลื่อยเลยไป หากเห็นเหตุการณ์ทำนองนี้นบนโลกมนุษย์ เขาอาจหยุดชะงักหรือไม่ถึงขั้นจินตนาการเห็นผีสาว แต่เมื่ออยู่ในโลกวิญญาณ ซึ่งเขาเพิ่งไปเดินตระเวนมา อีกทั้งยังมองพิจารณาปีศาจร่างยักษ์อยู่ตั้งนาน แด่ต้นไม้ตายซากกับลมพัดใบไม้แห้ง จึงเป็นเรื่องปกติที่ไม่น่าหวั่นกลัวแต่อย่างใด

ไคเคิลรู้สึกว่ทั้งร่างกายและจิตใจปรับตัวเข้ากับที่นี่ได้อย่าง

รวดเร็ว เขาเดินไปถึงระเปียง อาศัยแสงสลัวบริเวณนั้นสำรวจตัวเอง เสื้อผ้าเก่าซีดกว่าตอนอยู่โลกมนุษย์มาก รองเท้าไม่มีสายร้อยผู้นานาที่สำคัญ เขาเริ่มหิวแล้ว น่าจะคว่ำส้มผลนั้นติดมาด้วย แต่บางที่มันอาจเน่าเสียทันทีที่ก้าวผ่านประตูก็ได้ เหมือนเสื้อผ้าที่เก่าอมทนตาเห็น

ไคเคิลควักโทรศัพท์มือถือออกมา เกือบหลุดหัวเราะเมื่อกดเข้าหน้าเฟสบุ๊กด้วยความเคยชิน แน่ละ ไม่มีสัญญาณ แบตเตอรี่เองก็ดูเหมือนพลังงานลดฮวบลงไปกว่าครึ่ง

เขาคกดเครื่อง แล้วอัปเดตสถานะในหัว *ไม่มีไรมาก แต่อยากบอกว่า...เหงาจุบเจิบ* จากนั้นเก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋า แล้วก็เริ่มคิดถึงบ้าน พ่อกับแม่จะมีปฏิกิริยาอย่างไรหลังจากเปิดประตูเข้ามาแล้วไม่เห็นเขาอยู่ในห้อง แม่อาจช็อกและโวยวาย พ่อคงจะโง่กมองหน้าต่าง แล้วสุดท้ายก็คงโทร. แจ้งตำรวจ

มีเสียงเคลื่อนไหวจากข้างหลัง ไคเคิลหันไปมอง แก้วกานต์เดินมาด้วยท่วงท่าสง่างามจนความคิดของเขาหยุดชะงักไปตื้อๆ

"สวัสดี" เด็กสาวทัก เข้ามายืนชิดลูกกรงห่างจากเขาราวหนึ่งช่วงแขน

"หวัดดี" ไคเคิลทักทายตอบ เอาข้อศอกค้ำขอบกันระเปียงพร้อมกับไขว่เท้า พอทิ้งน้ำหนักลงศอกก็ไถลลื่นทำเอาเกือบล้ม เขารีบยืนตรงจัดเสื้อผ้าให้เรียบตั้ง

"เป็นอะไรหรือเปล่า"

"โอ้ เปล่า ผม...เอ่อ เราสบายดี สบายมากเลย"

"หวังว่าข้าไม่ได้มารบกวนเจ้า"

"ไม่เลย คีเสียอีก ขอคุณที่มาอยู่เป็นเพื่อน หมายถึงว่า...มีอะไรหรือเปล่า ได้เวลาอบรมแล้วเธอ"

แก้วกานต์มองเขาอย่างพิจารณา "เจ้าพิศวาสัก" เธอพูดคื้อๆ น้ำเสียงราบเรียบ ทำเอาไคเคิลถึงกับอึ้ง

"ว่าไงนะ"

"เจ้าพิงใจในรูปภายนอกของข้า"

"หา! เราไม่...คือ ไม่เชิง เธอเป็นผู้หญิงสวยที่สุดเท่าที่เราเคยเห็นมาจริงๆ นะ แต่เราไม่ได้..."

"เจ้านี้ตกลงจัง" แก้วกานต์พูด "ข้าชอบคนตกลง"

ไต่เตลิ่งอีกรอบ ก็ทำไม่จะไม่อึ้งเล่า เขาสนใจสาวชมรมนางรำคนหนึ่ง ยังไม่กล้าเข้าไปพูดคุยด้วยเลย ได้แต่ส่องรูปในเฟชบุ๊กไปวันๆ แต่ตอนนี้กลับมีเด็กสาวอีกคนที่หน้าตาสวยน่ารักกว่ามาก มายืนจ้องในระยะประชิดไม่พอแถมยังบอกว่าชอบเขา! ไม่สิ เธอบอกว่าชอบคนตกลงต่างหาก *ตั้งสติหน่อยไต่เตลิ่ง ตั้งสติ!*

"ทำไมเจ้าถึงตอบตกลง" เด็กสาวถามเปลี่ยนเรื่อง ไม่ใช่เพราะขวยเขิน น่าเสียงยังราบเรียบอย่างเคย

ไต่เตลิ่งสะบัดหัว "ตกลงอะไร"

"ทำไมเจ้าถึงตอบตกลงเข้าร่วมโครงการนี้"

"อ้อ ก็...ไม่แน่ใจเหมือนกัน เขาให้เวลาคิดแค่ห้านาทีเอง แต่สุดท้ายแล้วก็เลือกเข้าร่วมจนได้" เด็กหนุ่มหันไปถาม "แล้วเธอละ เลือกเพราะอะไร"

"ง่ายมาก พ่อแม่ข้าตายหมดแล้ว อยู่ที่นี่ข้าก็ไม่มีอะไรทำ"

"โ้! เสียใจด้วย"

"ไม่เป็นไร มันนานจนข้าชินเสียแล้ว"

เด็กหนุ่มมองพิจารณาอีกฝ่าย แต่ก็ไม่กล้ามองนานนัก

"ขอโทษนะ เธออายุเท่าไรเธอ"

"ห้าพันกว่าปี จำไม่ได้แน่นอน"

ไต่เตลิ่งแทบสอ่ลกลมหายใจ เขาพอรู้บ้างว่าแต่ละภพภูมิมีเวลาแตกต่างกัน แต่ไม่คิดว่าเธอจะอายุห่างจากเขาขนาดนี้ ลองนึกในมุมว่านี่เขากำลังคุยอยู่กับยักษ์กับยายทวดของยายทวดของยายทวด...และของยายทวดจนนับรุ่นไม่ถูกอยู่...เขาไม่รู้ว่าควรรู้สึกอย่างไรดี

"เอ่อ...ถ้าเทียบช่วงวัยของสองภพภูมิแล้ว เราคงอายุพอๆ กัน"

ไซ้ใหม่ แบบว่าเป็นวัยรุ่นเหมือนกัน"

"คงอย่างนั้น" แก้วกานต์บอก ก่อนพูดต่อ "ท่านเทโธมา"

พวกเขาหันไปมองโถงทางเดิน ชายหนุ่มเดินเข้ามาด้วยมาดนิ่งๆ

ตามแบบฉบับของเขา

"เทียนไขใกล้จะเริ่มอบรมแล้ว ไปเตรียมตัวได้" เทโธบอก

"เจ้าคะ" แก้วกานต์ค้อมศีรษะเล็กน้อย เบี่ยงตัวเดินผ่านชายหนุ่ม

ไป ไคเติลก้าวตาม

"แต่เจ้าอยู่ก่อน ขอคุยด้วยสักเดี๋ยวนะ"

เด็กหนุ่มชะงัก คมมองตามหลังเด็กสาวไม่ได้ "นี่คุณเป็นก๊างขวาง
คอนะรู้หรือเปล่า เมื่อไหร่กำลังสวีตกันเลย"

"อะไร"

"ก็แบบ...กำลังคุยกันหวานๆ เข้าค้ายเข้าเข้ม อะไรอย่างเนี่ย..."

"อย่าทำเป็นเล่น เรื่องนี้จริงจังนะ" เทโธตัดบท

ไคเติลกระแอม "ครับ ว่าไง"

"เจ้าบอกว่าเขาป่วย"

"ท่านยอดปราการนะเธอ ไซ้ครับ ผมบอกว่าเขาดูเหมือนคนป่วย"

"เราไม่เคยป่วย" เทโธพูด "ในสถานะกายทิพย์ เราไม่ป่วยอย่าง
มนุษย์ที่ครองกายหยาบเป็นกัน"

"ผมกำลังสงสัยเรื่องนี้อยู่พอดี เป็นยังไงเธอครับ กายทิพย์ที่ว่า"

"พวกที่ครองกายทิพย์หรือกายสังขารอันละเอียด เรียกอีกชื่อหนึ่ง
ว่าโอปปาติกะ พวกนี้ตอนเกิดก็ผุดขึ้นมาเลย ไม่ได้อาศัยพ่อแม่เกิด อาศัย
แต่ผลแห่งกรรมดีหรือชั่วที่ทำไว้อย่างเดียว เกิดแล้วไคเต็มที่มีรูปลักษณะ
ตามแบบฉบับของตัวเองทันที ไม่ใช่ค่อยๆ เติบโตอย่างมนุษย์ พวกกาย
ทิพย์จะดำรงอยู่ในรูปลักษณะนั้นไปจนสิ้นอายุขัย เมื่อตายก็เพียงแค่หาย
วับไป ไม่เหลือซากทิ้งไว้"

"ไม่ต้องอาศัยพ่อแม่เกิด" เด็กหนุ่มทวนคำ "งั้นก็ไม่มีพ่อแม่หรือ
ญาติสิ"

"ถูกต้อง แต่ไม่เชิง ตอนเกิดไม่ได้อาศัยผู้อื่นเกิดก็จริง แต่จิตอาจเกี่ยวของผูกพันกันถึงขั้นนับเป็นญาติได้"

"แผนรูปร่างหน้าตาเหมือนเดิมตลอดไปด้วย...ถ้าเป็นแบบนี้ฉันลืมนะคะ"

"อาจมีเปลี่ยนแปลงบ้างเล็กน้อย โดยเฉพาะตอนใกล้สิ้นอายุขัย ตอนข้าเข้ามารับหน้าที่ก็เห็นเขาหน้าตาใกล้เคียงตอนนี้ แต่นานมาแล้ว เขาคงเคยเป็นหนุ่ม"

"ปกติแล้วพวกกายทิพย์อายุยืนแค่ไหนครับ"

"ไม่เท่ากัน แล้วแต่ภพภูมิ บางพวกเสวยสุขอย่างเดียวไม่มีความเจ็บปวดแผ้วพาน บางพวกเสวยทุกข์สาหัสถูกทรมานจนตาย แล้วก็เกิดมามีรูปลักษณะอย่างเดิมเพื่อถูกทรมานอีก ตายแล้วเกิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่อย่างนั้นจนกว่าจะสิ้นกรรม" เคนโชมองเด็กหนุ่ม พูดอย่างจริงจัง "ผู้ส่ง-วิญญาณเป็นโอบปาติกะพวกหนึ่ง เราเจ็บปวดและตายได้หากถูกทำร้ายหนักๆ แต่เราไม่เคยป่วย โดยเฉพาะอยู่ที่นี่ แบบนี้แล้วป่วย"

"ท่านคุบรพรทบอกว่า เป็นเพราะเขาฝึกเข้าสมาธินี้ครับ อาจเกิดความผิดพลาดขึ้น"

"เป็นไปได้ แต่ข้ายังแคลงใจอยู่"

"ครับ แล้วที่เล่าให้ผมฟังนี้..."

"ข้าอยากให้เจ้าช่วยสังเกตอาการหัวหน้า ดูว่าเขาเจ็บป่วยอย่างไร เข้ามาจากโลกมนุษย์ คุณเคยกับความเจ็บป่วยมากกว่าข้า หากตาแก่นี้ป่วยอย่างเฝ้าว่าจริง เจ้าอาจสังเกตเห็นอะไรได้มากกว่าคนอื่น"

"ครับ ได้เลย" ไทเคิลว่า "แต่ตอนนี้ผมหิวจัง คุณพอจะมีอะไรให้กินบ้างไหม เอ่อ...ก็ไม่ถึงกับหิวมาก ยังรอได้อยู่" เขาซึ่งใจนึกหนึ่งก่อนพูดต่อว่า "ดูคุณกังวลจังเลยนะครับ"

ชายหนุ่มมองดูความมีดสลับนอกอาคาร สำนวณต้นไม้และซากอาคาร สังเกตสายลมแผ้วพลิว แล้วรู้ๆ ก็หมุนตัวกลับ

"ไปกันเถอะ เจ้าเทียนรออยู่"